

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe kat. Cerkvi.

Naročniki so deležni vseh duhovnih dobrot in milosti frančiškanskega komisarijata.—
Naročnina \$3.00, z u n a j
Združenih držav \$3.50.

Za naročnike in dobrotnike se bere vsaki mesec sv. maša.

Junij 1929.

Z Bogom in Marijo za narod!

21. letnik.

Oj, Doberdob!

Vigilans:

O brežuljkastih ovinkih se vzpenja tržaški brzec in neugnan zmaj drvi po skalovitih tleh Krasa. Burja pleše stoletno svojo tarantelo, in ali ne čuješ iz njenih stresljev klice davnih Argonavtov, ki so tod okoli, sami krepki junaki, valili svojo ladjo na valjih od Nauporta ali Vrhnike in jo z velikim trudom spravili v Jadransko morje? Sedaj vale vse drugačni močje v znamenju sekala in korobačev strašen valjar preko te trudne zemlje, da iztrebijo zadnje ostanke gasnočega ljudstva, ki preko tisoč let tod prebiva in da izsrkajo zadnji sok iz te razbičane zemlje. Na Nános in na Snežnik so potegnili bele nitke in nalik nenasični pajkulji pijo in žro pod senco daljnometnih cevi, ki žro in merijo na Ljubljano.

Da bi udaril s čudotvorno silo kot Mojzes nekoč v kraško skalol? Kaj bi priteklo? Kri fantov in mož, ki so se tod zgrudili, braneč domačo grudo, in solze, grenke solze ljudstva, ki se mu na čelu lesketa Prešernov vzklik:

"Manj strašna noč je v črne zemlje krilu,
kot so pod svetlim soncem sužnji dnovi."

"Morate pač pritrditi," prekine resno razmotrivanje dobrodušni sopotnik, Dunajčan, bivši soški borec, "morate pač priznati, da je tolikanj obsovana Avstrija naravnost kavalirsko postopala z vami Slovenci in Hrvati, napram temu, kar uganjajo nevredni potomci velikih boriteljev za svobodo Italije." Skupaj smo se bojevali na Doberdobu in Kalvariji proti tem vsiljivcem in zopet se čutimo, kaj ne, naravne sotrpine proti nasilju, kakršnega ne bilježi zgodovina človeštva. Križ in molek, haha, moj gospod, bodalo in kol, to je znak krščanske Italije." Previdno se ozreva, če naju ne opazuje skrivaj kak tajni pandur, katerih po Postojni kar mrgoli. Nato mu odgovorim: "Je marsikaj res in ni. Tudi vi Nemci čutite neizmerno bol radi odsekane Tirolske. Toda glejte, dragi nekdanji sobojevnik, pritisk germanizacije v slovenskem Korotanu ni nič manjši sedaj, nego je bil v cesarstvu. Morate mi pritrditi, da tudi med laškim ljudstvom najdete sijajne značaje, ki ravno v križu iščejo pomoči proti nasilstvu, ki jih tepe ravno tako kot vas in pa nas. Le pogledjte Furlane, Tržačane in Goričane, kako stiskajo pesti, da, celo taki, ki so se najbolj ogrevali za mater Italijo, jo sedaj, prepozno, da mi lo rečem, prezirajo. Toda: "Die ich rief, die Geister, werde ich nun nicht los!" govori Faust razočaran in prevaran. Troppo tardi. . . Kako lepo je pisal znani italijanski zgodovinar Cesare Cantu o Jugoslovanih:

"Gli Slavi del Sud, intelligenti e cordiali, tipi de bellezza energica e distinta," Jugoslovani, razborite in pristrčne čudi, označuje jih izrazita in odlična lepota. Kako nas pa sedaj blatijo nevredni potomci velikega Danteja in Cantu! Slovenci smo pač najmanjša vejica na debelu Jugoslovanstva. Zato razumete naš obupni odpor. Sam vaš Berlin obsega po številu prebivalstva štiri Slovenije. In groza nas obdaja, če pomislimo: ko bi vso

Slovenijo postavili v Berlin, bi ljudje v glavnem še vedno nemško govorili. Pogledajte, moj gospod, kako učenjaki celega sveta, zlasti vaši rojaki, neumorno raziskujejo zginole in umrle narode. V globino morja, v pesek puščave, v razdrte groblje, v podsute rove, v tajnosti polne grobove in pragozde gredo, da bi proučili zgodovino, folkloristiko, etnografijo, dušo in značaj teh narodov, pa najsi so stali še na tako nizki stopinji kulture. Kakšna nedoslednost! Tu na tej zemlji, vkopan kot krt v svojo grudo, živi narodič poldrugomilijonski, preostanek mogočnega rodu, ki ima prelepe šege, navade, nošo, zanimivo psiho in čud, pa vendar kos za kosom trga val germanizacije in poitalijančevanja proč in v nekdanji Panoniji nadaljujejo Madžari svoje delo. Izgine naj s površja zemlje in šele potem bodo trošili milijone, da učenjaki svetovnega slovesa prouče psiho tega mrtvega naroda, kot proučujejo egipčanske grobnice, kot hočejo obvarovati pogina indijanska ginoča plemena ali pa te in one vrste živali, ki jih je človeška krutost skoroda docela uničila. Zares strašni stvor je človek, če ga ne opaja plemenitost duha in božjega razodetja. Tačas je že grmel brzec preko barkovljanskega vijadukta."

In po pristrčnem slovesu sva odšla po Trstu vsak svojo pot. Morje in nebo ogromno kristalno zrcalo. Parniki v luči kot ravnokar polakirane, iz rok čarodeja pričarane božične igračke. "Saturnia" dviga kot ciklop svoj ogromen trup. Njena pljuča niso v redu. Zato pojde v Polo za pol leta ali pa še dalj in jo podvržejo operaciji. Burja tudi vriska, piska, stoka in iz zadnjih koticov starega mesta pomete nesnago in mrčes, sijajen velikomestni metlar in čistilec. V mestu samem občutna draginja. Nejevolja, srd se krešeta na obrazih razvajenega in od Avstrije tako "cartlanega" prebivalstva. Nek "facchino" mi potisne skrivaj v roke star lepak, kjer stoji:

"Il papa amonisce — papež posvarja,
il re non capisce — kralj ne zastopi,
Mussolini mentisce — Mussolini se laže,
Volpi arricchisce — Volpi si polni žepe,
il popolo intuisce — ljudstvo uvideva,
e quando finisce? — kdaj se konča?"

To mi da in pravi: "Signor cavaliere, una lira. — To seni strgal dol s stene in prosim za nagrado." Smatra me za tajnega agenta.

Preko Grete veslam po burji. Pod mogočnim svetilnikom nad staro avstrijsko trdnjavo obstojim in pogled pije v silnih požirkih lepoto Adrije. Huj, burja! Morje je raztrgano, kuha, buči, od tisoč in tisoč nožev seseklano. Razpočena ogromna šila, preklana svilena obleka, v nepopisnih mukah se viječe telo, do skrajnosti raztogotena in obupno se braneča divja zver. "Splendi e ricorda i caduti sul mare!" — Sveti in spominjaj padle na morju! — Tako priča ogromen napis na impozantnem svetilniku, ki je visok 68 m. Stoji na trdnem našem kraškem kamnu iz Dola in meče snope luči tako daleč, da jo vidijo do iz-

liva Tagliamonta in do višine Parenza. Treba priznati: Italijani so mojstri v takih stvareh. Ljudstvo je marljivo, trezno, z malim zadovoljno. Število naroda raste, se širi in prihaja v naše kraje. O, Marija, ko na večer pozvanja Tvoj zvon v Rojanu in Barkovljah,

kjer moj jezik ne ugaša,
kjer izdajic niso gojile grudi,
zajeda v Trst se kri in zemlja naša. (Gruden.)

Ko se zasveti svetilnik v tisočeri žarkih mogočnega soja, tedaj ti, Morska Zvezda, čuvaj moj rod od Trsta do Monfalcone, saj je to edini kos jadranske obale, ki je tisoč in petsto let last nase krvi. Pa naprej med ljudstvo nasel!

V Barkovljah stopim v cerkev. Na steni zapazim stekleno omaro, v njej križ in vse mudično orodje, s katerim so mudi Gospoda. Zraven napis: "Senatus populusque romanus." Ni li to živ simbol našega v lance vkovanega, v potokih solza umirajočega ljudstva? Grem po cesti naprej. Cela grmiceva rozmarina, cele mrtve straže ojk. Iz odprtih oken udarja na uho italijanska kletev in pa mehko pritajena pesem o nageljnu in rozmarinu.

"Na srce ga deni, čuvaj ga skrbno!"

O, dekle, dali smo si na srce Korotan in Primorje in ju hočemo čuvati skrbno, skrbno...

Miramar, beli okostnjak, priča davnih dni, gnezdo lastavičje Habsburzanov. Kaj sanjaš ob morju? Kaj nam veliš? Vsako nasilje se skrha ob zobu časa in vse, kar je zemskega, gre pot črvičnosti. Ostaja le Bog in poštenost ter pravičnost prej ali slej zmaga. Na desno pred gradom, že kakih dvajset minut pešhoje poprej, odseka krasna, nova pot v grajske vrtno nasipine, preseka nekaj gredic, tvori mogočne škarpe, dva velika predora. Gre pod Montoveljem in Sv. Križem naprej v mogočnih širokih zagonih in se pri Sesljanu združi s staro cesto na Monfalcone. Hoditi ali peljati se po tej cesti ob morju in le nekoliko nad njim je zares užitek. Kakor je tudi mesto samo, Trst, s svojimi parki in velikimi palačami, z navidezno kurtuazijo merodajnih krogov, zares prikupljivost za tujca. Na razvalinah požganega Narodnega doma se je dvignil ptič feniks "Hotel Regina". Toda ali ni ta regina, kraljica italijanska, prišla iz tistega Balkana, ki je nekoč ponosno blestel na tržaškem Narodnem domu? Uuili ste ponosni dom, ne pa duše tega naroda. Lepo cesto ste potegnili preko Miramara, preko najlepših vinogradov domačega ljudstva, kateremu niste dali doslej nobene odškodnine, da, celo davek morajo še naprej plačevati, ko da bi imeli še celo posestvo. Prah in drugo kvari domačo, trdemu Krasu ugrabljeno grudo. Potepinov nebroj se prikrade iz Trsta in Gorice, ko grozdje zori. Natrgajo si ga polne košare, in predno jih kmet zapazi, že oddirjajo na urnih kolesih. Orožniki! Bah! So zapostavljeni z izsledovanjem državi nevarnih elementov. Tako je povsod po našem Primorju. Zemlja mukotrpna, križana med svetovno vojno, ki je ponekod vsled strašnega treskanja granat in šrapnelov izgubila naravno moč prežvekovanja, je sedaj naravnost prenasčena in prenapojena z različnimi najmodernejšimi vojnimi napravami, ki vse teko proti meji. Koliko rodovitnega polja so vzeli n. pr. pri Mirnu za naprave zračnega pristanišča. Mussolini povdarja "battaglia di grano", za vsako bilkico pšenice mu gre, in to je prav ter hvalevredno. Toda na Krasu in na Goriškem izginjajo kar cela površja sila rodovitne zemlje, in gredo v nenasitno malho Marsa. Ljudstvo pa tarna, vzdihuje in se trumoma izseljuje.

Če greš od Ronki peš preko Doberdoba, Devetaki, mimo Dola, na Gabrije v Miren in nato v Gorico in okolico, najdeš gotovo preko 100 lepih, prostranih, z največjo pieteteto negovanih vojnih pokopališč. Lepo to in plemenito. Toda vsa ta pokopališča se nahajajo v najlepših dolinicah kraškega skalovja. In mi smo zapisali nekoč: Zemlja kraška je trda, komaj brinje rodi. Kako naj prepusti siromašno ljudstvo rodovitne dolinice grobovom? Saj vedo žanjice, ko žanjejo klasje, da jim poganja iz krvi bratov trpinov in rosi jim oko ob spominu. Sedaj smo videli, da je ubogo ljudstvo moralo odstopiti najlepše dolinice grobovom, ki jih je na tisoče in tisoče. Mučenci spe tam nezdramno spanje, mučenci stopajo mimo njihovih grobov. Obiskali smo bojne poljane od Ronchi do Oslavja, Sv. Valentina, Sv. Gore, Št. Gabrijela, Sv. Marka, Gorica, Kalvarija in nazaj. Strašen četverkot krvi in nepopisnega trpljenja. Kaj je pa zagre-

šila ta zemlja, da jo že 14, 15 let tare tako strašna nadloga? Vojna in povojna doba, ki je osivela predčasno našim izobražencem lase in nagromadila gube na obrazu, je posušila že zdavnaj vire njih solza.

"Če bi naša lica mehka bila, bi se grabni naredili." Toda razorana so skrbi in bridkosti že zdavnaj, solze ne dolbejo več, le še v notranjosti skele in pečejo. Oj, vi oblaki ga rosite, pri-našalca miru in balzama, sicer to ubogo ljudstvo zblazni in obupa docela! Zveličar blagi, zavoljo plača naše nežne dece, ki ji ponekod zbadajo jezik z bucikami, če hoče govoriti materni jezik, usmili se! O Bog, to deco uče pri Balilah strašnega sovraštva proti lastnim krvnim bratom: "Ai nemici in fronte il sasso." Sovruga udari po čelu s kamnom. — In jasno povedo, da je ta sovrag Jugoslovian. O Bog, čuvaj to deco!

O, stotisoči vojnih trpinov, ki na tej zemlji v bratski slogi in smrtnem objemu počivate, prosite, rešeni vseh muk. Gospoda vojnih trum, naj omehča trda srca mogočnjakov, da bodo razumeli, da ne v nasilju, ne v zatiranju malih je spas držav in Evrope, marveč v prizanesljivem, pravičnem delu za ves človeški rod. Usmerjamo svoje korake na doberdobsko pokopališče. Kamenito piramido ima in v sredi mrtev možnar bruhalnik. Mala deščica, prepleškana z mavcem, je pritrjena z napisom: "Das Vaterland austriaco", in še "Ruket tappere". Smeh te posili sredi naših svetih doberdobskih tal, ko bereš te laške spakdranke. Slabo so prepisali stari avstrijski napis iz kamna, ki se je glasil: "Das Vaterland. Ruhet, Tappere!" Ali pa kaj sličnega. Tu stojiš in gledaš. Sredi najhujših in najbolj vročih bojev si in cela zemlja slovenska v žalni obleki poje:

"Oj Doberdob, slovenskih fantov grobi!"

Pa se zamisliš v vso zgodovino človeštva, od prvega borca Gospodovega, Abela, ki je padel kot žrtev pobesnelega brata, do teh cvetočih življenj, ki tu leže v objemu trdega Krasa. Kdaj postane Kristus zares mejnik miru? Kristus v južnoamerikanskih Andah dviga desno roko v blagoslov proti severu. Z levo objema križ. 4000 metrov visoko stoji na čilsko-argentski meji. Od obeh strani And so vozili v arzenal v Buenos Airesu strojne puške, topove, bajonete in vse orožje, ki so je že pripravili za pokolj ter so iz tega vlili orjaški spomenik miru in sprave in ga 13. marca 1904 slovesno postavili in odkrili na nebotični meji obeh držav. Zbral bi človek vse te mrtve kosti in lobanje na Doberdobo in Krasu, iz njih napravil velikansko piramido in na njo zapisal: "Čuvaj se Evropa novega pokolja! Čuvaj se blazne bodoče vojne, ki ne bo več vojna, marveč gorostasni vulkan plinskih in bakterioloških snovi, ki ne bo prizanesel ne premagancem, ne zmagovavcem."

Čuj, fanfare done po beli poštavljeni doberdobski cesti, ki pelje preko kraške planote v Gorico. Vojaški stopajo po njej in brhki mladi bersaglieri pojo pesem o Piavi:

"Si vide il Piave rigonfiar le sponde,
e come i fanti combattevan le onde,
Rosso del sangue del nemico altero,
il Piave comando:
indietro va, straniero."

In Piava, glej, se dvignila je v srdite veletoke,
z bojevniki se bila, braneč, je tudi reka,
rudeča vsa od krvi nasilnikov,
se penila je kličoč: nazaj, sovrag nazaj!"

Kar je naš pesnik iz Libušnje naročal Soči:
srdita čez bregove stopi,
ter tujce zemlje lačne vtopi
v dno razpenjenih valov,"

to se ni uresničilo ob bregovih Soče, marveč branivce naše zemlje je Piava pogoltnila. Piava je pljuskala v deročem šumenju, valila se vsa srdita. Iz penečaja valovja se je pognal povodni mož in se zakrohotal: "Hahahaha, poraženi smrtniki! Slabotni črviči, vaše polje časti in slave so izprali moji valovi. Vaše ošabne sile je požrla moja črna globočina. Hahahaha!" Wurm je stal na obrežju. Njegov pogled je bil mračen, temen, in zaškripal je skozi zobe: "Prokleta Piava!" In je pogledal v nebo, stisnil pesti in zažugal: "Prokleta neurje, proklete strahote neba!" Tako smo zabeležili borci tistih dni.

(Konec prih.)

DRUGA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

(Smem, morem, moram, hočem!)

INA božjega slavimo v Najsvetejšem: klanjamo se mu, da mu dajemo dolžno čast. Angeli obdajajo tabernakelj in spajajo svoj hvalospev z našim spevom. Z radostjo gledajo na obhajilno mizo, pri kateri se odzivajo pobožne duše Gospodovemu povabilu.

1. **Smem.** — Sv. obhajilo je milost v pravem pomenu besede. Je največji dokaz božje ljubezni: "Vzemite in jejte od tega vsi." Poniža se k človeku, v sv. Rešnjem Telesu se pobožna duša objema s svojim Bogom. Sv. Rešnje Telo je največji dar Kristusovega Srca: Večje ljubezni nima nikdo, kakor ta, ki da življenje za svoje brate; tu, pod podobo kruha in vina daje se takorekoč usmrtiti, kakor bi ne imel nikakega življenja. Prešinjeni z zavestjo svoje ničevnosti, svoje grešnosti, kličemo in vzdihamo s stotnikom: Gospod, nisem vreden . . . in se trkam na prsa.

2. **Morem.** — Ne velja nikak izgovor. Mladenič se izgovarja: Ne morem, tovariši me bodo nazivali pobožnjaka, tercijala. Starejši zopet radi zemskih skrbi baje nimajo časa, da bi šli pogosteje k sv. obhajilu. Če gre za posvetne stvari, ne vprašam nikogar in se ne brigam, kaj porečejo in kako sodijo ljudje. Vedno najdem dovolj časa za svoja opravila. Cahej se ni brigal za to, kar so govorili farizeji, ampak je sprejel Gospoda pod svojo streho. Slabi, ničevni so izgovori: Njivo sem kupil, jarem volov sem kupil, oženil sem se . . . **Eno samo je potrebno!**

3. **Moram.** — Kristus Odrešenik nas vabi, nas kliče z glasom Dobrega Pastirja: "Pridite k meni vsi . . ." — Grozi nam z večnim pogubljenjem, če ne bomo uživali Telesa Sinu človekovega . . . Cerkev nam odpira tabernakelj, nam zaukazuje sv. obhajilo (cerkvena zapoved), nas prosi (najlepše slavimo nedeljo, Gospodov dan s sv. obhajilom). Duhovnik nas vedno opominja, da je v sv. Rešnjem Telesu moč proti skušnjavam, moč k večnemu življenju.

4. **Hočem.** — Srečen, kdor more tako reči. Ne pozabite na prvi petek v mesecu! Skrbite, da se boste v bolezni dali pravočasno prevideti. Človek naj pa sodi samega sebe in potem naj je od tega kruha!

Sedaj vidimo, kakor v zrcalu, enkrat pa Ga bomo gledali od obličja do obličja. Sv. obhajilo nam je zagotovilo veličastnega vstajenja od mrtvih in večnega življenja.

TRETJA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

(Božje usmiljenje.)

Stari pogani so si predstavljali svojega boga Jupitra kot moža, iz kojega roke švigajo divji bliski. Naš Bog, pravi Bog, pa ni tak. Njegova podoba je podoba Dobrega Pastirja, ki nese ovco na svojih ramenih, kateremu so njegovi sovražniki očitali: Glejte, grešnike sprejema. Tako je naslikal v evangelju sebe Jezus Kristus, Sin Božji.

1. Bog grešnika **trpi**. Kaj je Bog? Je vrhovni gospodar nebes in zemlje. V njem se giblje vsemir.

Kristus -- Kralj miru.

(spomenik med Chilo in Argentino)

Ena sama njegova beseda: "BODI!" — pa je nastal svet. Ena sama njegova beseda, pa bo svet razpadel. Kaj smo mi? Kakor dim in para, nič. In če ta "nič" Boga zaničuje, greši, Bog molči. Kateri oče pa trpi in prenaša tiste, ki žalijo, sramote njegovega sina? Kako veliko je božje usmiljenje! "Pusti sonce vzhajati nad pravičnim in grešnikom" . . . Tertulijan pravi, da Bog rajši pripusti, da dvomimo o njegovi eksistenci, kakor da bi dvomili o njegovem usmiljenju.

2. Bog grešnika **kliče**. Zapravil je človek nebeške darove, zapravil milosti, kakor izgubljeni sin, Bog ga pa kliče k sebi in mu odpušča. Pošilja k njemu svoje poslane, pridigarje, po njihovih ustih

mu govori: "Zapusti, nesrečnež, krivo, napačno pot, imej usmiljenje nad seboj!" "Vrnite se k meni, sinovi moji, in jaz bom ozdravil vaše bolezni." — Povsod je milost božja.

3. Bog grešnika **objema**. Oče kara, zmerja sina, če je kaj zakrivil. Bog nikoli . . . Niti Magdeleni, grečni ženi, ni ničesar očital. Sodi naj jo ta, ki je brez greha. V priliki o izgubljenem sinu je oče padel okoli vratu iz tujine vračajočemu se sinu. "Veselite se z menoj . . ." V sv. obhajilu se nam daje v hrano. Tu se pravična duša objema s svojim Bogom.

Bog je usmiljen, da bi človek ne obupal. To usmiljenje božje pa nikakor ne sme biti vzrok tvoje lahkomiselnosti in nadaljnjih grehov. Bog se ne pusti norčevati. Klical sem vas, pa me niste hoteli slišati, klicali boste vi, in takrat jaz ne bom slišal vaših prošenj.

ČETRТА NEDELJA PO BINKOŠTIIH.

(Božji blagoslov.)

Simon in njegovi tovariši so na Gospodovo besedo zajeli obilico rib. Bog je njihovo delo blagoslovil. Kaj pa so Simon in njegovi tovariši storili? Pustili so vse, kar so vjeli, pustili vse, kar so imeli, svoj dom, svoj imetek in šli za Gospodom, izvolili so si revščino, ničesar drugega niso hoteli imeti, kakor Gospoda.

Kak uspeh, kake posledice pa ima božji blagoslov pri mnogih ljudeh?

1. Marsikdo priznava božji blagoslov, ne sramuje se javno priznati: Bog mi je to dal, Njemu bodi čast in hvala, Njegovo Ime naj bo slavljen, in podobno izraža svoje veselje in hvaležnost. Hvaležnega srca pade na svoja kolena in moli: Grešen človek sem, pa ti, o moj Bog, me obsipavaš s svojimi dobrotami!

Drugi pa taje, da bi bilo vse to od Boga, vse pripisujejo golemu slučaju in svoji sreči, ponosni so sami nase in se bahajo: Vse to sem jaz dosegel! So kakor viničar, ki je v dobri letini rekel: Tako vino sem pridelal! Ko je bila pa prihodnje leto kiselica, je pa rekel: "Takega je Bog dal!"

2. Marsikdo ostane, če mu da Bog zdravje, njegov zvest služabnik, vedoč, da le Bog more dati, pa tudi vzeti. Iz celega srca ljubi Gospoda, je njegov goreč častivec. Drug zopet se prevzame, pozabi na Boga, postane malomaren in zanikern v božji službi, češ, da Boga ne potrebuje.

3. Marsikdo uživa, kar mu Bog da, k božji časti, pomaga cerkvam, podpira ubožce, podpira druga dobra dela, ne vidi samo sebe in svojih potreb, vidi tudi potrebe svojega bližnjega, je dobrotljiv. Drug zopet postane sebičen, trdosrčen, lakomen in pogosto zapravljaliv.

O Gospod, podeli nam duha in srce apostolov, da bomo tudi mi pripravljeni vse opustiti, vse dati in iti za Teboj.

PETA NEDELJA PO BINKOŠTIIH.

(Premagovanje.)

1. Varuj se hudega, delaj dobro, premaguj samega sebe. Ko bi bil hišni gospodar odvisen od svojih služabnikov, bi ne bilo to ravno narobe? Tako se mora dati tudi telo vladati od duše, ker duša je vzvišenejši, plemenitejši del in bo morala dati enkrat odgovor. Če je pa duša igrača strasti, jezika, čuti, ušes, je to narobe svet.

2 Premagovanje samega sebe je človeku **potrebno**. Lahko živim brez avtomobila, brez telefona, brez radio, ljudje so prej brez teh stvari živeli, toda brez premagovanja samega sebe — to ni nika-ko življenje. I največji talent mora delati, mora biti pokoren zakonu, se mora premagovati . . . Noben svetnik ne pade iz nebes . . . Kristus v ubogih jaslicah se premaguje od prvega trenutka svojega življenja, in premaguje se prostovoljno. Zgled sem vam dal . . .

3. **Poskusi** to morda z **jezikom**. Kdor hoče ljubiti življenje in videti dobre dni, varuj svoj jezik od hudega in njegove ustnice naj ne govore laži. Pitagorejci, pogani, so morali tri leta molčati. In nam se zdi težko, če slišimo o tridnevni duhovni vajah! . . . Slišal si kako novico, ne prenašaj je dalje, prepusti to drugim! Veš za kako skrivnost, ohrani jo zase! Če ti pride na misel kaka dobra šala, premagaj se, ne bahaj se z njo! Sili se k dobri volji, delaj se veselega, če se ti je kaj pripetilo, kar ti ni po volji, bodi k bližnjemu toliko bolj prijazen! Če si truden, ne vlezi se takoj k počitku; premagaj se, in opravi najprej večerno molitev! Obudi kesanje!

Hodite v duhu in ne boste vršili dela telesa!

ŠESTA NEDELJA PO BINKOŠTIIH.

(Stari človek.)

Stari človek v kristjanu mora biti križan (glej današnji list). Sv. Pavel opisuje tega starega človeka, pravi, da živi ali umira, z ozirom na to, katera od obeh postav pri človeku zmaga. Je to postava telesa in postava duha.

Kaj zahtevate ti dve postavi? Zakon telesa — poželjivost telesa. Ta hoče, da bi se telesu ugodilo. Grozote vesoljnega potopa, mrtvo morje, Sodoma in Gomora, grobi Izraelcev v puščavi nam pričajo o onih žalostnih dobah, ko so se ljudje oddali tej postavi. In vsi, ki so se udali temu zakonu, so morali trpeti za to že na tem svetu. **Zakon duha** — to so zahteve razuma, razuma, ki je razsvetljen z razode-

njem. Kar mislim, govorim, delam, mora biti krščansko. To vede k naravno-čistemu življenju, k čednostim, k miru v duši, k upanju v lepšo bodočnost, k dobrim delom. Srečen, kdor se ravna po tej postavi!

Razmere med obema postavama niso zadovoljive. **Med seboj si nasprotujeta.** Vsak ve, da nezmernost človeku škoduje, ve, da je nekaj poniževalnega; skusil je to marsikdo nad seboj; sklenil je, da se bo poboljšal — in vendar so se nesrečni slučajji nezmernosti, pijančevanja ponavljali. — Zakaj potrebuje krepost toliko samozatajevanja, greh pa nič? Zakaj se drži človeka grešna navada kakor železna srajca, da je ni mogoče premagati? Spomnite se **Samsona**. Njegova moč je bila znana. Zla naklonjenost ga je vlekla k Dalili. Vedel je, da Izraelcem ni dovoljeno občevati s Filistejci; vedel je, da je njegovo razmerje grešno, da on — kot sodnik v Izraelu — ne sme dajati slabega zgleda, vendar je šel k nji. Še več! Vedel je, da je hinavkinja,

da drži z njegovimi sovražniki, vendar je šel k nji. Kako moč kaže tu telo napram duši! V resnici (Gen. 8, 21) se nagiba čut in mišljenje človeškega srca k hudemu že od mladosti. To je posledica izvirnega greha. In ta posledica trpi še nadalje, tudi ko smo odrešeni in krščeni. Edina Devica Marija je bila izvzeta.

Kaj storiti? Pustiti, da telo zmaga? Nikoli! Take žalostne zmage moramo objokovati in jih zabranjati. To je **mogoče**. Sv. Pavel nam kaže to na sebi. (11. Kor. 12, 7-9.) Križal je svoje telo, duh njegov pa je zmagoval nad telesom, tako da je mogel reči: Dober boj sem bojeval. Kako je **zmagal**? Prosil je Gospoda in prejel milosti. Dobra volja in milost božja vedeta k zmagi. Bog da vsakemu potrebne milosti, če prosi; treba jih le rabiti, da niso zastonj.

Poznamo oba zakona, vemo, kaj hočeta in kam vedeta. Duša hoče zmagati, zatoorej čujmo in molimo, da ne pademo v skušnjavo!

Krščanska ljubezen in framasonski satanizem.

S. Gorski.

ADNJE čase se je v Franciji bil hud boj, ali naj se misijonskim redovom dovoli zopetna naselitev v domovini, iz katere so jih framasoni pregnali, ali ne. Tisti, ki so se za to potegovali, so dokazovali, da so misijonarji ne samo verski, marveč tudi narodni kulturni delavci. Odkar je Francija izgubila misijonske redove, je njen vpliv v zunanjih deželah znatno padel. Kdor je tedaj zoper njih vrnitev v domovino, je proti domovini. Oni, ki so bili proti njih vrnitvi, med temi zlasti framasoni, pa so te zasluge misijonarjev za domovino odločno tajili, češ, da so enake ničli in praznim bajkam.

K temu boju, o katerem se je sedaj v prilog redovom končal, je duhoviti francoski pisatelj Peter l'Ermít napisal značilno sliko iz francoskih misijonov. Slika je že sama na sebi zanimiva, še bolj pa radi tega, ker opisuje resnični zgodovinski dogodek. Eden izmed sedanjih francoskih gromovnikov proti misijonskim redovom, ki pravi, da je njih kulturno delo za domovino enako ničli in prazne bajke, je bil tega dogodka sam priča. Ko bi bilo njega in njegove brate v satanu kaj sram, bi bili morali v tem boju kar lepo orožje položiti in se udati. Več pove ta slika, kakor vsi plameneči govori za in proti kulturnemu delu misijonskih redov. Naj jo povzamemo.

Tam v žgočih pustinjah Afrike, ki so pod francoskim protektoratom, je neka francoska misijonska družba zastavila svoj misijon. Ni bila šala za misi-

jonarje se ustanoviti sredi med črnimi Kamovimi sinovi, ki že po naravi sovražijo bele. Poleg tega je bilo dotično pleme še kanibalizmu udano. Ljudožrci so bili. Edini beli med črnimi, daleč daleč naokoli. In meso belih je bila za te črne še posebna slaščica, do katere so le redko prišli. Pijonirji tega misijona so vedeli pripovedovati marsikak doživljaj, ob katerem človeka groza obhaja, če samo sliši o njem. Pravili so, kolikokrat ni dosti manjkalo, da niso zginili v želodcih teh kanibalov. Že so se jim iskriale oči, že so se jim sline cedile po izborni pečenki belega misijonarja. Nekatere so celo že gladili in netili v sebi skušnjave. Le še en trenutek velikega premagovanja. Ko bi bili v tem trenutku polegali, bi bilo po misijonarju. Z žilavo vztrajnostjo, ki jo je zmožen le krščanski heroizem, so misijonarji vztrajali in polagoma uredili med temi propadlimi cvetočo misijonsko postajo, odkoder so širili krščansko vero in kulturo med tem črnim rodом. Mnogo se jih spreobrnili in jim vzeli apetit po človeškem mesu. Mlajši rod, ki je bil rojen v katoliški veri, tega apetita sploh ni več čutil. Veliko težje je bilo s starejšimi, ki so že okusili človeško meso in jim je ta okus še v ustih ostal.

Nekega dne dobi misijonski predstojnik poročilo, naj pričakuje obiska visokega francoskega kolonijalnega uradnika z njegovim spremstvom. Karavana bi morala že dospeti do misijonske postaje, a se je med peščenimi hribi saharške puščave zgubila

in komaj rešila. Pričakujejo naj jo proti večeru istega dne. Predstojnik je debelo pogledal, ko je bral ime naznanjenega visokega uradnika. Bil je to prosluli vodilni frامason, o katerem je šel med misijonarji in duhovniki glas, da ga prava besnost popade, če kakega duhovnika sreča.

"No, danes," pravi svojemu zvestemu črnemu slugi Antonu, "se bo treba pa že s prav junaško krščansko ljubeznijo oborožiti, če hočemo tega našega zagrizenega sovražnika prijazno sprejeti."

"Kaj ne, Anton," dostavi šaljivo, "če ne bi bili tako poštene kristjani kakor smo, bi v tem slučaju naredili malo izjemo in se h kanibalizmu vrnili. Kar pobili in pojedli bi ga."

Anton, še eden starih, je pa samo zadnje besede ujel: pobili in pojedli. Stari apetit po človeškem mestu se mu je zbudil.

konserve "Nilovega konja". Od tistega poldne dalje na to veselo poročilo mnogi niso hoteli ničesar več užiti, da si apetita ne pokvarijo. Koprneče so se ozirali v smer, odkoder ima priti karavana. Dan se je že nagibal, a nje od nikoder. Čakali so v noč, nekateri celo noč. Šele drugi dan se je začelo nekaj črnega kazati na obzorju.

Anton se je oddahnil, ker je že njemu šlo za kožo. Ljudje so mislili, da jih je potegnil. Marsikatero bridko, da, naravnost grozečo, je moral radi tega slišati. A sedaj se je vsa pozornost obrnila na bližajočo se karavano. Vse je drlo skupaj, da vidi, kako bogato kosilo se obeta. Ko je karavana prijezdila do misijonske hiše in razsedlala, so se vseh oči zapičile v visokega gosta. Njemu se je to kajpada imenitno zdelo, ker je vso pozornost nase obrnil. Ni vedel, da ga z očmi vagajo, koliko in kakih

Kapelica

v kat. akademiji.

"Pobiti in pojesti ga hočemo, če sem prav razumel?"

"Da," zopet šaljivo pristavi misijonar, "pobiti in pojesti, kakor bi on nas rad. Omako si lahko sami izberete."

Predno je misijonar premislil, kaj treba ukreniti za sprejem, Antona že ni bilo nikjer. Zginil je izpred njega kakor kafra. Ves vesel je tekel okoliškim rojakom praviti, da jih čaka kosilo, kakoršnega že leta niso imeli. Danes ima priti na misijonsko postajo bel človek. Naš oče pravi, da je en tak, ki bi najrajši vse misijonarje požrl. Zato je danes naredil izjemo, da ga mi lahko pobijemo in pojemo. Omaka nam je na izbiro.

Mlajši rod, ki ni čutil takega apetita, je malo začuden gledal. Stari pa so od veselja zaplesali svoj divji vojni ples. Ker se jim je zdel eden premalo, so se dogovorili, da hočejo imeti mesto omake še

porcij bo približno dal. Lahko bi bil zvedel, ko bi bil njih jezik razumel. Saj so se v svesti izrecnega dovoljenja precej glasno razgovarjali, koliko približno vaga in kateri deli bodo dali najboljšo pečenko.

Misijonarji so karavano res s pravo krščansko ljubeznivo sprejeli. A tudi volk si je nadel ovčjo kožo. O njegovem besnem sovraštvu do duhovnikov ni bilo opaziti najmanjšega sledu. Kakor bi prišel najboljši prijatelj misijonarjev. Ko so mu vse razkazali in dopovedali, je segel predstojniku v roko in mu v laskavih besedah častil k tako lepim uspehom, pridobljenim s tolikimi žrtvami. "Mi," je dejal, "smo samo en teden brodili po tej pustinji, pa smo vsi strti od žgočega sonca in do smrti utrujeni. Vi pa prenašate teže let, ne dni, v tej neskončni puščavi, med samimi črnimi divjaki. Bodite prepričani, da ko se vrnem v domovino, ji ne bom

pozabil povedati, da tam v afriških pustinjah žive najboljši sinovi Francije."

Kljub tej klasični hinavščini so misijonarji svojemu "prijatelju" najljubeznivejše postregli. Kar so premogli, so znesli skupaj. In šlo mu je tudi pošteno v slast, kakor spremstvu. Seve, ko bi bil vedel, da zamorci komaj čakajo, kdaj jim bo dan najmanjši mig od predstojnika, naj se oni vsedejo h kosilu, bi bilo z njegovim apetitom ven. Vedno bolj so se oči množice obračale od njega proč na misijonarja in proseče govorile: "Oče, tudi mi smo lačni, kdaj pridemo na vrsto?" Ker zaželjenega migljeja le ni bilo, so nekateri začeli godrnjati. Drugi so se šalili, češ, ko bi se bil ti prej tako pasel, bi imeli mi malo boljšo pečenko.

Najbolj na trnju je bil Anton. Kar tresel se je deloma od drhtečega pričakovanja, deloma zato, ker so ga od vseh strani začeli dregati, naj opomni očeta, da je skrajni čas. Nekaj časa se je ta otepal, potem je pa le stopil k njemu in ga v pretrganih besedah od vznemirjenja spomnil na oblubo.

"Kdaj pa, kdaj, oče?"

"Kaj hočeš s tem, Anton?"

"Pobiti in pojesti belega."

"Ali se ti je zmešalo, Anton?"

"Meni zmešalo? Ti si rekel: Pobiti in pojesti. Mi sklenili, da zraven konserve 'Nilovega konja'."

"Jaz da sem to rekel? Ti si me napačno razumel."

"Jaz razumel. Vsi razumeli. Pobiti in pojesti. Čakamo. Reci!"

"To je vendar sramota. Toliko časa se že ubijamo z vami, da vam izbijemo vaše živalske nagonne! Sedaj naj sami z enim mahom uničimo vse, kar smo doslej dosegli. In to še vpričo zastopnikov svoje domovine, nad svojim lastnim človekom. Takoj vsi domov!"

Kakor strela iz jasnega so udarjale te odločne besede. Nihče si ni upal naravnost ugovarjati. Mrmraje so se začeli razhajati. Zdaj zdaj je kdo pogledal nazaj na svoj plen, ki mu je bil od ust odtrgan in debelo požrl slino. Le Anton je ostal v misijonski hiši, dasi bi se jim bil v znak protesta najrajši pridružil. Skoro gotovo bi se mu bila v tem slučaju slaba godila. V najslabšem slučaju bi bil on znal ceho plačati za belega.

Par tednov so krepko padale na račun misijonarja in Antona. Nobene črne ovčice ni bilo blizu. Morda bi si do tega dogodka od vseh ljubljene oče sploh ne bil več pridobil njih zaupanja, ko bi jih ne bil povabil na konserve "Nilovega konja". Toliko jim jih je dal na razpolago, kolikor je po njih sodbi oni frامason tehtal. Potem so bili zopet prijatelji.

"In danes," tako pisatelj dobesedno sklepa to zgodovinsko sliko, "danes se drzne eden tistih gospodov, ki so bili takrat v spremstvu onega uradnika, trditi, da je delo misijonarjev enako ničli!"

M. Elizabeta, O.S.U.:

PRI MATERI.

Na samostanskem vrtu, dragi ptiček,
v kapeli lurški gnezdo si sezidal,
in tako blizu blažene Device,
da skoro človek zanj bi te zavidal.

Glicinija dehteča v polnem cvetju
palači tvoji strešica bo varna;
bršljan zeleni zvesto jo bo čuval,
ne bo podrla sila je viharja.

Ko v zornem jutru boš odprl očesci,
Marijo prvo tvoj pogled bo srečal,
Pred njo izlil boš prvo svojo himno,
zvečer boš zadnje speve nji posvečal.

Veljale bodo nji vse tvoje pesmi,
Veljali nji vsi tvoji sladki smeški ...
Povej mi, ptiček, ali morda slutiš,
da dobro je pri Materi nebeški?

M. Elizabeta, O.S.U.:

SLAVA MARIJI!

Spevi najlepši done po dobri, svira jih jutro, poje jih dan,
v tisoč in tisoč glasovih pozvanja
slava Mariji v dolino, čez plan.
Pojejo slavo ji gorski grebeni,
trate cvetoče in viri studeni,
vse jo proslavlja, vse jo slavi,
Lepa, najlepša Marija si ti!

Vsaka cvetlica kadilnica zlata,
čisti Devici vonjavo deli,
biserna kaplja na bilki zeleni
rajsko Kraljico z lepoto slavi.
Pojejo himne ji pevci krilati,
srca človeška ji kličejo "mati",
vse jo proslavlja, vse jo časti:
Lepa, najlepša, Marija, si ti!

Za može, za žene in za druge.

KATICA ŠTIRIKRAT NA OBISKU.

Rev. Bernard Ambrožič, O.F.M.

II.

Dva meseca pozneje je bila Katica zopet pri meni.

"Bog te sprimi. Kaj novega boš povedala?"

"O, kar tako mimogrede sem se spet oglasila. Vprašala bi vaš rada, Father, če smem kmalu priti s Frankom, da se dava na oklice?"

Poredno me je pogledala, da sem se moral prav iz srca smejeti.

"Bomo videli," sem rekel. "Sedi in povej, kako in kaj. Sploh pa — morda bi rada kaj drugega govorila. Gotovo se še spominjaš, kako je bilo ob tvojem zadnjem obisku. Nisi me rada poslušala, ko sem neke stvari tako resno govoril. Povej mi rajši, kako napredujete pri pevskem društvu."

"Nagajate, Father. O, dobro vas poznam in vem, da človeka neprestano dražite. Ampak jaz hočem, prav nalašč hočem, da se o tem pogovoriva. Zakaj bi morala vedno vaša veljati."

In je cepetnila z visoko peto ob tla, da sem se kar ustrašil.

"Ej, če je pa tako zares, se je pa že treba vdati. Torej govoriva."

"Ali sem zrela za oklice?"

"Hm, premisliva. Velika si dosti, stara . . . hočem reči, mlada, ravno prav, fanta praviš, da imaš, zdrava si tudi videti, če se ni tvoje cvetoče lice samo pred ogledalom tako pordečilo . . ."

Zelo hudo je pogledala.

"Ej, Father, teh reči vi ne razumete. Ne spuščajte se v zadeve, ki niso vaš business. Sicer pa — ali ne veste, da se po licu ne sme soditi? Še ni dolgo, ko smo peli pri društvu: Kaj pomaga frišno lice, če j' sferdirbano srce. — Vi pa niste nič rekli o mojem srcu, na licu ste pa obviseli s svojim presojanjem. To ste jako slabo naredili."

"Dobro, izvrstno si se odrezala. To ti moram priznati. Da rečem po tvoji lastni želji tudi nekaj o tvojem srcu, moram izjaviti, da si pogumnega srca. Ne pustiš se tako hitro ugnati v kozji rog. To je že nekaj vredno. Vse pa še davno ni. Moraš pa tudi to pomisliti, da mi tvoje srce ni tako naravnost v oči obrnjeno ko tvoje lice. Zato je treba velike previdnosti, preden se odločim kaj reči o tvojem srcu."

"No, le držite se tiste velike previdnosti. Jaz bom pa tudi previdna, da bo moje srce ostalo še na-

dalje obrnjeno od oči vsega sveta. Ampak sedaj je že dosti tega ovinkastega govorjenja. — Ali še poznate te bukvice?"

Pomolila mi je pred oči "Privat Budget Book", ki sem ga ji bil dal pred dvema mesecema.

"Poznam. Ali si jih prinesla nazaj, da jih dam komu drugemu?"

"Nooo, Sir. No, Father. Za noben denar jih ne dam nikomur. Vi pa bodite tako dobri, da mi daste še ene."

"Kaj, ali so te že polne? Saj so za celo leto."

"Seveda so. Pa bi rada še ene za — Franka."

"Za Franka? To se lepo sliši. Torej se je poskus pri tebi obnesel."

"Zelo dobro se je obnesel, Father. Pripovedovala sem Franku in tudi on hoče začeti. Oba obžalujeva, da naju ni že poprej kdo na to dobro navado opozoril."

"Saj so vas vendar že v šoli na to navajali."

"Je že res, da so. Pa nismo mislili, da je ta reč v resnici tako koristna. Saj veste, šolskih reči se človek tako rad otrese, prej ko se more."

"Razumem, čeprav je to obžalovanja vredno. — Toda sedaj mi povej, kakšno korist si našla v tej drobni knjižici."

"Nekaj časa nobene. Silila sem se, da sem zapisovala. Proti koncu prvega meseca sem pa vendar začela dobivati zanimanje. In zadnji dan, ko sem zaključila račun, sem šele odkrila pravo korist. Ko sem preletela vse številke čezlega meseca, se mi je samo od sebe pokazalo, da najmanj pet dolarjev na mesec brez vsake resnične potrebe izmečem."

"Imenitno odkritje," sem vzkliknil.

"Drugi mesec sem že začela varčevati. Zaso-vražila sem marsikatero številko v zapisniku, ki je pomenila ta ali oni izdatek. Že samo zato, da bi ne bilo treba zopet pisati, sem si odrekla marsikako stvar, ki bi poprej nikakor ne bila mogla biti brez nje."

"Zelo dobro."

"Pa še več vam lahko povem. Po osem do deset parov čevljev sem imela v closetu, pa sem si za vsako posebno priliko kupovala nove. Sedaj sem vse stare pregledala in našla, da za vsakdanjo obutev še vse lahko porabim. Boljši se na ta način dalje hranijo. Perila sem imela malo, gornjih oblek pa cele kupe, in samo zato so se valjale v mojih shrambah, ker se mi ni nikoli ljubilo poklicati "Salvation Army". Da bi jih še kedaj nosila, na to ni bilo misliti. Sedaj sem začela šivati in popravljati in vse mi gre čudno gladko izpod rok."

“Izvrstno.”

“Tako sem zadnji mesec prihranila 25 dolarjev kot nič in sem prepričana, da jih bom vsak mesec.”

“Čestitam.”

Ko sem vse to razlagala Franku, je bil zelo vesel in me je vprašal, kaj bom s tistimi 25 dolarji počela. Rekla sem mu, da bi jih rada naložila na banko, pa moram poprej poplačati dolgove. Sedaj mi je pa to tako lahko prišlo z jezika, da sem se kar čudila. Frank je malo pomislil in me je vprašal, koliko imam dolga. In sem mu povedala: 35 dolarjev. Segel je v žep in mi dal 10 dolarjev. Tu imaš sedaj celo svoto, je rekel. To je vse, kar je meni ta mesec ostalo. Sedaj pa pojdi, plačaj vse dolgove in Fathera prosi še za eno knjižico. Jutri začnem še jaz in prve prihranke bova skupno nesla na banko.”

Zelo zgovorno ji je tekla beseda. Jaz sem pa samo poslušal in še pokimal nisem. V srcu sem se pa zelo veselil, da je moje prizadevanje rodilo tako obilen sad. Končno sem rekel:

“Katica, sedaj bom pa jaz eno rekel. Čas je, da odgovorim na tvoje vprašanje, če si zrela za oklice. Sama veš, da sem se samo šalil poprej, ko sem govoril o tvojem srcu, licu in drugih rečeh. Dolgo te že poznam in sodim, da je vse to v primernem re-

du. Sedaj si pa k drugim svojim dobrim lastnostim navrgla še gospodarnost — Bog živi tebe in tvojega Franka. Le zglasita se, kadar se hočeta. Brez obotavljanja vaju bom postavil na oklice in že danes vama prav lepo čestitam.”

“Hvala, Father. Toda prav precej naju še ne bo. Bolje je še malo počakati. Odkar imam to knjižico, vidim stvari, ki jih poprej nisem nikoli videla. Pari, ki se ženijo brez gospodarskega preudarka, žive čudno zakonsko življenje. V vsakem oziruh imajo čuden nered. Sto in sto nepotrebnih potreb imajo, ničesar si ne znajo odreči in vsakega truda se strašno boje. Prav zavoljo tega tudi otrok ne marajo in sploh to ni več krščanski zakon.”

“Katica, to tvoje osebno spoznanje je več vredno ko sto lepih pridig in tisoč knjig dobrih nauk. Hitro vzemi to knjižico in brž poišči Franka, da mu jo daš. Ej, to bo enkrat izboren parček in nov trden steber moje fare. Povej Franku, da mu pošljem velik, velik pozdrav.”

“Hvala, Father, prav iskrena hvala.”

Podala mi je roko in odšla. Kar videlo se ji je, kako zelo je zadovoljna sama s seboj.

(Dalje prih.)

O katoliški akciji.

S. S.

(Dalje.)

REBA je torej več pravega katoliškega duha med verniki. Kdo pa je poklican, da to izvede? Gotovo, da v prvi vrsti cerkvena hierarhija: škofje in duhovniki. Tem pa morajo pomagati tudi laiki. Apostolat laikov, to je bistvo katoliške akcije. Tudi to ni nobena nova stvar. Že sv. Pavel je prosil za pomoč v oznanjevanju evangelija ne škofe, duhovnike in diakone, temveč žene. Ne moremo si misliti, kako bi apostoli izpeljali svoje poslanstvo, če jim ne bi pomagali dobri, z apostolskim duhom prežeti verniki. Laiki se morajo torej postaviti v službo Cerkve, to pa seveda v popolni podrejenosti cerkveni hierarhiji, ki mora imeti vodstvo v svojih rokah. Delavci katoliške akcije morajo biti vojaki Kristusovi. Imeti morajo duha požrtvovalnosti, neustrašenosti, zvestobe in pokorščine. Biti morajo to možje praktične vere, ki vnemajo z živim zgledom k posnemanju. Potrebna jim je zato trdna verska izobrazba, znati morajo zastopati katoliško stališče proti raznim modernim ugovorom. Zato potrebujejo tudi apologetičnega znanja. Celega moža torej zahteva katoliška akcija; zahteva apostola, ki bo razširjal Kristusov nauk v vsem svo-

jem življenjskem okrožju. Kristus hoče uresničiti svoje kraljestvo ne samo v nas, ampak po nas tudi v drugih.

Ljudje se morajo naučiti krščansko delati, krščansko misliti. Imamo mnogo pokrajin, kjer tvori verno ljudstvo večino prebivalstva, toda javno mnenje še daleč ni katoliško. Tudi Slovenci smo taki. Naši ljudje so verni, kadar so sami doma v sobi. Na ulici, železnici, v javnih lokalih pa prevladuje svobodomiselno javno mnenje. Vera zahteva dejanje; če je pravo notranje mišljenje, bo tako odsevalo tudi na zunaj.

Katoliška akcija ima bistveno samo versko lice; torej ne zasleduje ne političnih in ne nacionalnih ciljev. To je vendar jasno iz dejstva, da je katoliška Cerkve univerzalna, postavljena za vse narode in vse čase. Kakor cerkvena hierarhija nima političnih ciljev, tako tudi katoliška akcija ne. Zato pravi papež v svoji encikliki: “Katoliška akcija se dviga, udejstvuje in stoji nad vsako politično stranko. Noče uganjati strankarske politike in tudi ne biti politična stranka.” Ni pa s tem rečeno, da naj bo stališče katoličanov do politike brez interesa. Nikakor ne! Vidimo, da danes politika posega tudi

v eminentno katoliška vprašanja, glede katerih noben dober vernik ne more biti brez interesa. Politika odloča, kakšna bo šola, zakon, socialni položaj delavcev, kmetov, uradnikov, kakšne pravice naj ima Cerkev in še polno drugih vprašanj. Torej ima katoliška akcija tudi tu svojo važno nalogo. Zato papež nadaljuje v svoji encikliki: "Čeprav ne dela katoliška akcija nobene strankarske politike, hoče vendar vest državljanov pripravljati za politiko in tudi v tem oziru katoliško vzgajati. V tem smislu torej katoliška akcija ne le nič ne ovira posameznikov, da vodijo dobro politiko, temveč jim nalaga celo striktno dolžnost, da sodelujejo pri političnih zadevah z globljo vestnostjo." Papež, škofje, duhovniki in pravi katoliški laiki se brigajo za politična vprašanja samo zaradi vere, da ne trpi verski blagor državljanov. Krepke so zlasti naslednje besede sv. očeta:

"Mi skrbimo samo za vero. Branimo samo njo, kakor se borimo samo za svobodo Cerkve, za svetost družine, svetost šole, za praznovanje Bogu posvečenih dni. V vseh teh in podobnih slučajih ne uganjamo nikakršne politike, temveč politika se je dotaknila vere in oltarja in sedaj je naša dolžnost, da branimo Boga in njegovo vero, ki nam je je zaupal v svoji dobroti. To je dolžnost episkopata in klera, to je tudi vaša dolžnost, kateremukoli narodu pripadate, vaša dolžnost, ki vam je naložena po vaši slavni službi kot sodelavcem apostolov."

Gotovo pa je, da je politika zelo nevarna in delikatna reč. Zato je treba največje previdnosti, da zaradi pretiranega vmešavanja v politične zadeve ne trpi Cerkev. Glede te točke je tudi danes še skoro največ nejasnosti. Vprašanje je težko največ zaradi tega, ker so v posameznih državah tako različne razmere.

V dosego svojih vzvišenih ciljev ima katoliška akcija tudi potrebna sredstva. Vpoštevati moramo v prvi vrsti nadnaravna sredstva, potem šele pridejo naravna. Dasi smo ljudje tako ubogi, slabotni, pa se v svoji nadutosti prepogosto opiramo le na lastne moči; vse hočemo sami izvršiti. Toda saj imamo vendar Boga na svoji strani; zanj se bojujemo, zato nam gotovo ne bo odrekel svoje pomoči. In ta pomoč bo vse učinkovitejša kot naše slabotno delo. Zato papež po pravici povdarja, da naj bo katoliška akcija akcija molitve. Saj ta akcija ni samo človeška, svetna; to je v prvi vrsti verska akcija. Stremi za posvetitvijo posameznika, družine in vse človeške družbe. Jasno pa je, da je tako veliko delo nemogoče doseči s človeškimi močmi samimi, da si moramo v zaupni molitvi izprositi posebno božjo pomoč.

Središče, izvor vsega pa mora biti sv. Evharistija. Proti temu studentu milosti moramo usmeriti vso mladino, moške, žene, očete, matere. V naših

molitvah ne smemo biti ozkosrčni in sebični, da bi vedno mislili le na svoje skrbi in težave. Vsi smo udje katoliške Cerkve, zato smo tudi vsi dolžni moliti za njene splošne namene, za uspevanje idej katoliške akcije; moliti moramo zlasti za sv. očeta, na katerega ramenih leži vse odgovorno vodstvo katoliške Cerkve.

Drugo važno sredstvo katoliške akcije mora biti propaganda. Vidimo iz vsakdanjega življenja, kolikega pomena je danes propaganda. Vse se je poslužuje: trgovci, politiki, organizacije, šport in celo umetnost. Zakaj se propagande ne bi posluževala katoliška Cerkev? Saj propaganda sama na sebi je nekaj indiferentnega. Koliko se je porabi v slabe namene, v goljufijo, v zapeljevanje ljudstva! Zato naj se postavi še v službo vzvišenih idej, kakršne zastopa katoliška akcija.

Kako znajo nasprotniki izkoristiti vsako moderno iznajdba v svoje umazane namene. Kino po veliki večini danes zavaja ljudi v nevarnost, ustvarja zločinsko miselnost. Zakaj se tega sredstva ne bi poslužila tudi vera v svoje svrhe? Nekaj je v tem oziru že storjenega, toda mnogo premalo. V zadnji številki "Časa" piše dr. Ahčin o duhovnikih, kako delujejo v pariških predmestjih in se pri svoji pastoraaciji poslužujejo tudi kina:

"Posebno s pridom uporabljajo kino, ki je gotovo najmodernejšo in najbolj privlačno vzgojno sredstvo. Bili so tako gibčni in pametni, da so si ga brez pomislekov takoj osvojili in porabili v svoje svrhe. Po vseh večjih okoliških župnijah imajo prostoren 'Župnijski kino', ki podaja poštene filme."

Film tak kot je danes moramo odločno odkloniti. Slovensko mladinstvo je zavzelo proti filmu jako odločno stališče. Naj v ilustracijo navedem ostro obsodbo filma v zadnji številki "Rasti", ki je glasilo katoliškega srednješolskega dijaštva:

"Film je danes slepilo v službi velekapitala, ki naj zapira oči lačnim trumam. Ker si nadeva krinko umetnosti, dasi niti v najmanjši meri ne prinaša onega, kar hoče človeštvo od umetnosti, namreč duhovne resničnosti in dviga iz oledenele otopenosti časa. Ker vzgaja namesto v svetel polet v bolno, pustolovsko, zločinsko romantiko. Ker postavlja nove težave, ki jih časte milijoni, in se ne zavedajo, da je mnogo teh — glupcev, ki so junaki pač zato, ker so plačani, ki so v službi svojega častihlepja. Ker film odvrača ljudi od realnosti in mehanizira že itak na minimum skrčeni kvantum duševnosti in duhovnosti. Ker računa na zaslepljenost mas in ji z bučnimi frazami o neki umetnosti sugerira vero v svoje duhovno poslanstvo, ki pa temelji le na ljudski neumnosti." — Ostra, pa zaslužena obsodba!

(Dalje prih.)

Pozabljen amulet.

Rev. Bernard Ambrožič, O.F.M.

(Dalje.)

VI.

ORI ni bilo treba več lagati, da je sobarica pri bogati ameriški družini. Sedaj je bila res. Potrebno se ji je zdelo, da ima službo. Manj bo vzbujala pozornost in uživala več zaupanja pri Ireni.

Pa tudi na znotraj je Dora doživela preobrat. Viktor je stopil za enkrat v njenem razmišljanju v ozadje, vse bolj pa se je bavila z malim Viktorčkom, za njim pa z melanholično gospo Ireno.

O, ta Viktorček! Mahoma ji je prirasel na srce. Kako svetlo dete je! Ne more si pomagati Dora, nehote ga mora zelo rada imeti.

In gospa Irena! Nekaj posebnega se mora gojiti v njeni duši. Rada bi se bila razodela Ireni že ob prvem srečanju, pa ni bilo pravega zaupanja. Dora je trdno sklenila, da si bo potrebno zaupanje kar najhitreje pridobila.

Neko popoldne je šla spet na sprehod mimo Viktorjeve hiše. Ko je po obedu opravila svoje delo, je bila večinoma nekaj ur prosta.

Ozirala se je v hišo in res jo je mali deček takoj opazil.

"Mama, gospa Mary je zunaj. Kajne, da mora k nam?"

Irena je sama stopila na porč in povabila Doro v hišo. Viktorja seveda zopet ni bilo doma.

Dora se je čutila že močno sigurno. Tudi če bi Viktor slučajno prišel, se ji je zdelo, da bi se mogla krepko obvladati.

"Kje si bila tako dolgo?" je vprašal Viktorček.

"Ali si kaj padel med tem?" mu je odgovorila z vprašanjem.

"Nisem. Sedaj sem že velik in veliki ljudje ne padajo na cesti, je rekla mama."

Irena se je rahlo nasmehnila in Dori ponujala stol.

"Sanjala sem o vas, gospa," je kar hitro pričela.

"O meni? Kaj pa?" se je ponarejeno zavzela Dora.

"Veste, nekaj me že zelo dolgo tlači in mori, da nimam miru ne po noči ne po dnevi. Že zadnjič sem vam mislila namigniti, pa si nisem prav upala. Danes pa čutim kar veliko zaupanja do vas. Ne dam veliko na sanje, ali včasih se tako čudno strinjajo z resničnim življenjem, da kar ne morem preko tega."

"Kar zadeva zaupanje, gospa, bom poskusila vse, da ga bom vredna. Sanje so pa sanje. Jaz ne dam nanje počenega groša."

Irena se je rahlo nasmejala.

"Naj bo kakor hoče. Ampak zadnjič ste mi povedali, da ste katoličanka, in od tistega trenutka sem se začela močno zajemati za vas. Veste, moj mož ne mara nič slišati o veri in na noben način ne dovoli, da bi bili otroci krščeni. Jaz se sama nisem za te reči menila poprej. Toda ko sem bila za prihod tretjega otroka v bolnišnici, mi je stregla nenavadno ljubezniva in blaga bolničarka. Tako prikupljivega človeka še nisem videla v živiljenju. Dejala mi je, da je katoličanka. Samo zato, ker je bila ona tako milo dekle, sem se začela zajemati za katoliško vero. Poprej mi kaj takega še na misel ni bilo prišlo. Dekle mi je pravilo marsikaj in zdelo se mi je

kar lepo. Tisti vtisi gredo od takrat neprestano z menoj."

Prekinila se je in oko se ji je zazrlo v negotovost.

Dora je bila v zadregi. Počutila se je kot riba na suhem ob vodi. Katoličanka? Da, po imenu! Toda kje je njeno živo katoličanstvo! — Ni je sicer vest pekla v tem trenutku, ali Irenino govorjenje ji ni prav nič prijetno udarjalo na ušesa.

"Zelo lahko razumem, kako vam je, gospa," je dejala prisiljeno. Pa ji je bila laž v besedi in v izgovorjavi...

"Ena beseda bolničarke mi ne gre iz glave. Hotela je, da se dete krsti. Vaš mož je katoličan, je

dejala, vsi otroci se morajo krstiti v katoliški cerkvi. Boste videli, je nadaljevala, da vam bo to prineslo obilo sreče in blagoslova, če se odločite. Nič nisem odgovorila in nič omenila moževega nasprotovanja. Zapustila sem zavod brez posebnega sporazuma z njo, ali njena slika gre neprestano z menoj in kar venomer slišim njene besede. Pozneje sem slučajno prišla do knjige o katoliški veri, ki jo dan za dnem prebiram. S katoliškim človekom se pa od tedaj nisem sestala, dokler nisem srečala vas. Zato sem postala tako pozorna zadnjič. In takoj tisto noč se mi je sanjalo, da ste bila vi botra mojim otrokom."

Doro je vse bolj neprijetno udarjalo v dušo. Pa je hitela z besedo na dan, da bi prikrila neljubo občutje.

"Dovolite, gospa, kako in kje ste se pa poročili?"

"Civilno, seveda. V nobeni cerkvi nisva bila. Sodim, da bi me on rajši pustil nego me v cerkvi jemal."

"Res — čudno," je kakor sama zase pripomnila Dora. Na tihem je pa zaključila: torej prav za prav niti ni poročen! Ne samo njo, tudi Ireno je potegnili! Morda zato ni hotel v cerkev, ker bi ga bolel spomin na svetost obljub ob gomilah ...

In je strmela nad čudnimi poti usode. Tudi zavoljo sebe. Prišla je bila, da bi se bavila z vse nečim drugim, pa je primorana s protestantovko govoriti o verskih rečeh in prisluškovati njenemu tajnemu hrepenenju po katoličanstvu ...

Irena je zamišljeno in vprašujoče pogledovala Doro. Očividno je pričakovala, da najde v njej vsaj košček one prijazne bolničarke. Toda Dora je čutila v sebi silno malo poklica za apostola ali vsaj kateheta.

Končno je Irena presekala molk.

"Kaj ko bi vi, gospa, vprašali svojega duhovnika za svet. Morda bi hotel krstiti mojo deco brez vednosti mojega moža ..."

Dora ni poznala nobenega duhovnika v Chicagi. Bila je sicer že v nekaterih cerkvah, ali zgolj iz radovednosti. Kako naj to Ireni pove? Spet bo ponarejenost potrebna ...

"To lahko storim," je odgovorila.

"Ampak zelo na tihem! Mr. Robins niti slutiti ne sme. Sploh želim, da bi vas ne videl tako hitro v tej hiši."

Dora je začudeno pogledala.

"Oprostite, ne morem si domisliti, o kom govorite?"

"Oh, da! Oprostite! Menda sploh še niste zvedeli našega imena. Mr. Robins, to je Viktor, moj mož."

Dora je seveda hitro razumela. Robinšek — Robins! Resnično, ta si je na lahek način poamerikanil ime! Pa čemu je bilo to prav za prav njemu

potrebno? ...

"Ali je Mr. Robins star Amerikanec?"

"Ne. Nasprotno. Iz Evrope je doma. Ne sliši rad o tem. Če je tu k večjemu deset let, tako bi dejala nekako. Pa niti ne vem, od katerega konca Evrope. Sodim, da je Litvinec ali Rumun."

Komaj se je Dora premagala, da ni prasnila v glasen smeh. Irena je opazila zadrego in obvisela s pogledi na njej. Pa že se je Dora spet našla.

"Rada vam ustrežem in vam bom izpolnila željo. Ali je Mr. Robins večinoma z doma?"

"O, da! Po ves dan in večkrat tudi ob večerih. Skoraj bi rekla, vsak drugi večer. Imajo nekak klub ali društvo in tja zahaja pet in igrat. Zelo ga cenijo. Dobro poje in še bolje igra. Jaz grem sama včasih pogledat, kadar imajo igre. Vendar me prav ne zajema. Socijalisti so in to ni po mojem okusu."

"Tudi meni ni za politiko," je zamahnila Dora in je bila vesela, da lahko vsaj nekaj po pravici pove.

"Ne vem, je li to politika ali ne," je nadaljevala Irena. "Imajo pa čudne nazore. Moj mož mi skuša včasih razlagati, ker bi me hotel večkrat vzeti s seboj. Ampak meni je vse lepše doma pri otrocih. Viktor pravi, da sem neumna, pa to me ne bo oplašilo."

"Čudni nazori!" je zamišljeno ponovila Dora.

Irena je prisluhnila, toda Dora je presekala:

"Posloviti se moram, gospa. Se pa spet oglasim o priliki. Morda kmalu. Pa odgovor vam prinesem na vaše vprašanje."

"Pridna bodi, Mary!" je Viktorček klical za njo.

* * *

Dora je razbiralala nove vtise iz Viktorjeve hiše in preiskovala čustva, ki so se pod vplivom novih vtisov porajala v njej.

Irenina zadeva ji ni hotela kar nič k srcu. Bo že o priliki poiskala katoliškega duhovnika in nesla Ireni odgovor. Toda hitela pač ne bo s tem. Zakaj bi morala igrati misijonarko v Ameriki, ko je ni vera in ne ljubezen prignala čez lužo? Ali ni ves drugačen njenega prihoda namen?

Ves drugačen namen! Kakšen — prav za prav?

Preko tega mostu v razpletu misli je od Irene preskočila k Viktorju.

Znova se ji je zastudil in zahotelo se ji je, da ga sreča. Ne sme biti zastonj njen prihod, ne sme ostati nemaščevano njeno trpljenje! Viktorjevo življenje je postalo ena sama prevara! Amerikanec hoče biti, ime si je po tuje prikrojil, vera ... V tem trenutku je Dora zamerila Viktorju celo njegovo nevero, dasi je bila sama približno prav tako nezvesta.

V njegovi hiši se je že skoraj udomačila. Pa tam ga ne želi srečati. Slučajno je istih misli tudi Irena. To je kakor nalašč.

(Dalje prih.)

Francišek in Evharistija.

Rev. Odilo Hajnšek, O.F.M.

FRANČIŠEK je bil lepa podoba Kristusova. Kristus je bil Francišku najvišji ideal, ideal, ki ni bil ločen od njega ne po prostoru in ne po času. Saj Kristus ne kraljuje samo na prestolu večne slave in veličanstva, tudi med nami biva živo in stvarno pod posvečeno podobo sv. Evharistije. In ko se je Francišek posvetil viteški službi Kristusovi, se je posvetil službi Evharistije. Tukaj se je Francišek mudil dan za dnem zvesto pri svojem Gospodu kakor v preddvoru in pred prestolom in je vršil svojo viteško službo. Oltar je postal Francišku hiša njegove vere, upanja in ljubezni, njegovega mišljenja in delovanja. V Evharistiji in po Evharistiji je Francišek stalno preživel Kristusa v svoji duši. Evharistija je postala žarišče vsega njegovega verskega življenja.

Kadarkoli govori Francišek o Odrešeniku, misli neposredno na Evharistijo. On je razplamtel pobožnost do presv. Evharistije, kakor noben svetnik pred njim. Njegova viteška ljubezen do Kristusa je bila brez meja. Ta ljubezen je premagala vse težkoče in napore, ki se protivijo slabi človeški naravi. Pobožnost do Evharistije je bila najznačilnejša poteza Franciškovega življenja in njegovega božjega viteštva. Ta stvar pada v oči tudi nekatoliškemu preiskovavcu svetnikovega življenja. Tako piše velik častivec Franciškov, protestant Sabatier, da je imela Evharistija prvo mesto in prvo vlogo v njegovem religioznem življenju in da je bil presv. Zakrament duša njegove pobožnosti.

Tudi Franciškov spovednik, brat Leon, pripoveduje o nežni in fini, čezmejni pobožnosti svetnikovi do presv. Telesa Kristusovega. Tomaž Celano — znani pisec Franciškovega življenja — pravi: Vsaka žilica Franciškovega srca je trepetala v žarki ljubezni do Zakramenta Telesa Gospodovega. Za neodpušljivo nemarnost bi smatral, ko bi ne bil vsaki dan vsaj pri eni sv. maši. Kadar je bil radi boleznimi oviran iti v cerkev, je prosil duhovnika, da bere zanj sveto mašo v sobi. Kadar bi pa tudi to ne bilo mogoče, je prosil kakega brata, naj mu prebere dnevni evangelij in je bil samo duhovno pričujoč pri sv. maši.

Pogostokrat je prejemal Gospoda v sv. obhajilu in sicer s tako pobožnostjo, da je vse zrlo v njega. Kadar je zavzil nedolžno Jagnje, je bil večkrat nasičen rajskega veselja, kakor duhovno omoten je padel navadno v zamaknenje, pravi sv. Bonaventura.

Veliko Franciškovo ljubezen do francoskega jezika razlagajo mnogi ne samo iz tega, ker je bila njegova mati Francozinja in ker je bila Francija do-

movina pravega viteštva, temveč zato je predvsem ljubil Francijo, ker je bila ona takrat izmed vseh dežel največja prijateljica Evharistije.

Franciškova ljubezen do presv. Zakramenta se je spremenila v pravi ogenj. Spoštoval je vse, kar je bilo le v najmanjši zvezi z oltarjem. Še ko je bil v svetu, je kupoval dragocene posode in obleke ter jih pošiljal siromašnim cerkvam ter ubogim duhovnikom. To službo so pozneje prevzele sestre svete Klare. Sam je popravljaj zapuščene cerkve in vabil ljudi, naj krasijo dom Gospodov. Iz posebne ljubezni do presv. Evharistije je neizrečeno spoštoval duhovnike, delivce najsvetejših skrivnosti. V duhovniku ni nikdar gledal človeka z njegovimi slabostmi: "Nočem gledati v njih greha, ker vidim v njih Sinu božjega in ker so moji gospodje. Častimo in spoštujemo vse učenike sv. pisma in vse one, ki nam razlagajo besedo božjo, saj nam dajejo duha in življenje." To so Franciškove besede.

Velika vera, srčna ljubezen in pobožnost do presv. Zakramenta odseva z onih besed, ki jih je izgovarjal v svečanem trenutku pred smrtjo tako goreče, ter naročil bratu Leonu, naj te besede napiše in bratom na srce postavi kot njegov testament: "Molimo te, Gospod Jezus Kristus tukaj in po vseh tvojih cerkvah in te blagoslovljamo, ker si s svojim sv. Križem svet odrešil." Radi ljubezni do presv. Telesa božjega spoštuje in ljubi vse duhovnike, ki živijo po načinu sv. rimske cerkve in ravno isto zahteva od svojih duhovnih otrok, ko pravi: "Če bi bil moder kakor Salomon in bi našel siromašne duhovnike v njih župnijah, nočem nikdar pridigati zoper njihovo voljo. Hočem jih ljubiti in spoštovati kakor svoje gospode. In to storim zato, ker na tem svetu ne vidim nič telesnega od Sinu božjega, kakor njegovo presv. Telo in Kri, katero samo oni posvečujejo in uživajo in drugim uživati dajejo. In te najsvetejše skrivnosti hočemo nad vse častiti, spoštovati in na drage kraje spravljati."

V vsej bogoslovni književnosti ni menda nihče bolj globoko in obenem bolj priprosto umeval pomen sv. Evharistije in duhovništva Kristusovega za vse versko življenje, kakor sv. Francišek. Njegova vera je natančno gledala v presv. Zakramentu osebo Kristusovo, prav tako, kakor je nekoč potoval po Galileji in Judeji deleč svoj božji blagoslov.

Evharistija je bila žarišče in središče Franciškovega duhovnega življenja — duša vse njegove pobožnosti. Telo in Kri Kristusova sta prešla v telo in kri Franciškovo. Slast in užitek tega edinstva more občutiti samo duša žive vere in nežne ljubezni in taka je bila duša Franciškova.

(Konec prih.)

Mi gremo naprej!

(Iz tajništva za vsesl. kat. shod.)

V lanskim septemberskim številki smo prinesli navdušujoč članek predsednika K.S.K. Jednote, v katerem le-ta vzpodbuja slovenski narod v Ameriki za vseslovenski katoliški shod na ameriških Brezjah. Njegov klic, ki je bil skupen odmev želje skoro vseh glavnih odbornikov K.S.K.J., je našel mnogo odziva. Prišlo je tako daleč, da so delničarji tiskovne družbe Edinost z nekaterimi drugimi udeleženci vred izvolili poseben eksekutivni odbor vseslovenskega katoliškega shoda. Ta je kmalu izdal proglas na slovenski narod v Ameriki, ki smo ga prinesli v decemberski številki Ave Marije. Tedaj so se začele odzivati razne naselbine in društva in posamezniki. Bilo je sicer vmes tudi nekaj razočaranj in spočetka so bili odzivi precej redki, a polagoma smo v toliko napredovali, da smemo sedaj upati na velik uspeh. Tega nam želi tudi stara domovina, ki pozorno zasleduje naše gibanje.

Najlepšo oporo svojemu prizadevanju smo dobili tedaj, ko je prevzel pokroviteljstvo nad shodom eminenca kardinal Mundelein in mu želel obilo božjega blagoslova. Zaupajoč na tako krepko zaslombo smo pozvali naselbine, naj izvolijo delovne odbore. Najbolj so se menda organizirali v Clevelandu, kjer so izvolili centralni odbor za celo državo Ohio. Prvo uradno obvestilo pa je prejelo glavno tajništvo o delovnem odboru v New Duluthu, Minn., kakor je bilo sporočeno v aprilski številki Ave Marije in v Amer. Slovencu na Veliki četrtek.

Za tem prvim uradnim obvestilom so sledila druga in poslali so jih ali v imenu naselbine ali v imenu tega ali onega društva. Že 25. marca so mi pisali pismo iz Indianapolisa in mi javili ta-le odbor za svojo faro: Mr. Frank Deželan, predsednik; Mr. Frank Velikan, tajnik; Mr. Frank Luzar, zapisnikar; ostali odborniki pa so: Mr. Frank Radež Sr., Mr. Jakob Strgar, Mrs. Gerbeck, Mrs. Vidmar, Mrs. Kovač, Mrs. Koren. Precej za tem krajevnim odborom (26. marca) sem prejel obvestilo od gl. predsednika Družbe sv. Družine, Mr. Geo. Stonicha v Jolietu, da se z veseljem pridružuje prelepi ideji in da je na njegovo pobudo darovalo društvo sv. Družine št. 1 DSD. 25 dolarjev v blagajno za shod. 11. maja je poslalo to društvo imena svojih zastopnikov za katoliški shod in ti so: Mr. George Stonich, Mr. John N. Pasdirtz, Mr. Louis Martincich, Mr. Frank Wedic, Mr. Frank Vranichar, Mr. John Petrich Sr.

Zelo zgodaj je prišel name odziv iz La Salle. Poslala ga je že 15. februarja Mrs. Mary Klemenčič iz urada podružnice šte. 24 SZZ. in obenem izjavila, da so jo sočlanice izvolile za svojo zastopnico. Dne 10. aprila sem dobil drugo pismo iz La Salle in v njem je poslala Mrs. Annie Klopčič tiste odbornike vseh društev, ki bodo delali za katoliški shod v njihovi naselbini. S pismom dne 15. aprila je javila nekaj sprememb. Potemtakem imajo v La Salle ta-le odbor za katoliški shod: Mr. Andrej Urbanč, predsednik, Mr. John Shetina, Mr. Anton Štrukelj, Mr. Anton Kastigar, Mrs. Mary Klemenčič, Mrs. Annie Klopčič, Mrs. Annie Bruder, Mrs. Mary Baznik, Mrs. Antonija Retzelj.

22. aprila se je oglašil Detroit in sporočil ta-le odbor: Mr. Karol Prazen, predsednik; Mr. Louis Gazvoda, tajnik; Mrs. Augustine Elenič, blagajničarka. Pozvana so bila tudi vsa društva v naselbini, da pošljejo po dva zastopnika v izvoljeni odbor.

Kakor sem slišal, imajo odbore v Pittsburghu, v Forest City, v Bradleyu, v So. Chicagi in drugod. Želel bi, da pošljejo na glavno tajništvo tozadevno uradno obvestilo, sicer ne vem, na koga naj se obračam. Marsikje se tudi zelo gibljejo in pripravljajo, kakor n. pr. v Waukeganu, Calumetu, Pueblu itd., uradnega obvestila pa še nimam. Sam sem bil pri izvolitvi delovnega odbora v Chicagi, pri sv. Štefanu. Rev. Kerubin Begelj, O.F.M., je predsednik, Mr. Zeman pa tajnik. Vsako društvo je dalo v ta odbor dva zastopnika.

7. majnika je prišla na moj naslov tudi lista odbornikov za državo Ohio. Nimajo samo centralnega odbora, ampak zraven tega še razne odseke. V centralnem odboru za državo Ohio so: Mr. John Gornik, predsednik; Mr. Andrej Slak, podpredsednik; Mr. Joseph Grdina, tajnik; Mrs. Mary Hočevar, pomožna tajnica; Mr. Frank M. Jakšič, blagajnik. V prosvetnem odboru so: za sv. Vida Rev. B. J. Ponikvar, za Collinwood Rev. Milan

Slaje, za Newburgh Mr. Jakob Resnik, za Nottingham Rev. Vukonič, za Bridgeport Mr. Mihael Hočevar, za Lorain Mr. Joseph Svete, za Barberton Mr. Joseph Lekšan. V prometnem odboru so: Mr. Leo Kušlan, Mr. John Zulich, Mr. Stanley Zupan. V dekoracijskem odboru so: Mr. Ivan Zupan, Mr. Dominik Blatnik, Mr. Frank Snyder, Mr. George Pančur, Mr. Karol Krall. Mr. Joseph Lekšan (Barberton), Mr. Anton Hočevar (Bridgeport), za Lorain Mr. John Juha in Mrs. Frances Tomažin. Marsala sta: Mr. Anton Skuly in Mr. Anton Strniša. Za narodne noše skrbi Mrs. Anna Oražen. Omeniti moram še tukaj, da mi je društvo sv. Vida po svojem tajniku Mr. A. Fortuni poslalo izjavo, da se bo korporativno udeležilo katoliškega shoda.

Nadalje mi je javila Mrs. Frances Kranjc, da pride iz Aurore kakih 20 članov društva sv. Janeza Krstnika št. 11 KSKJ. Kakih pet jih bo iz Bridgeporta, O., tako mi je sporočil Mr. Mihael Hočevar. V New Yorku in drugih oddaljenih naselbinah še pomišljajo, ali bi prišli v večjem številu ali ne. Manjka jim menda korajže. Tudi iz Minnesote smo pričakovali več odziva. Saj vendar s katoliškim shodom proslavljamo spomin Barage in drugih naših misijonarjev, za katere se moramo pač vsi zanimati. Zlasti pa še Slovenci na severu. Upamo, da še dobimo poročila iz tistih naselbin, od koder jih še doslej nismo dobili. Čakali smo preko prvega določenega roka in čakali bomo še naprej. Vse mora na plan, vsi Slovenci v Ameriki se morajo zbuditi. Od koder ne morejo priti v večjem številu, iz tistega kraja pa naj pošljejo zastopnike. Zanje naj plačajo vožne stroške. Zastopniki pa naj prinesejo s sabo zastave različnih društev, da jih bodo pokazali ob manifestaciji. Opozorjam tudi na to, naj vse naselbine prinesejo s sabo primerne napise, da se bo videlo na filmu, katere naselbine imamo pred sabo. Več o manifestacijski procesiji bo dal pravočasno na svetlo manifestacijski odsek.

Še nadalje sem rade volje na razpolago, da odgovarjam na razna vprašanja in da sprejemam različna obvestila. Prosim vse rojake, naj ne odlašajo na zadnji teden in na zadnje dni. S tem bodo malo koristili meni, njim samim pa se bo lažje postreglo, če se pravočasno javijo. Pričakujemo namreč, da pridejo rojaki od najrazličnejših strani. Že sedaj imam n. pr. sporočilo, da bo zastopana celo država Washington tamkaj na skrajnem koncu Združenih držav. Iz San Francisco pride znana Mrs. Barbara Kramer in morebiti še kdo drug. Iz Bridgeporta, Conn., so vprašali za informacije glede shoda. Prekmurci, več vprašanj pa je dobil tudi že Mr. Mladich, gl. blagajnik, in Uprava Ave Marije v Lemontu.

Dobili ste letake za shod. Dajte jih porazdeliti po trgovinah in drugih hišah in obesite jih na vidnih prostorih, da bodo vabili na velik dan. Vsi na noge za sveto stvar, vsi žrtvujte, kar le morete za pot! Glejte in pomislite, koliko ste že dali, da ste pokazali svoj ponos! Koliko cerkva, koliko šol, koliko dvoran ste postavili, da ste proslavili svoje ime in da ste dali Gospodu Bogu dolžno čast! Dajte, dajte, pokažite tudi sedaj, da daste nekaj na svoje ime in na svojo dolžnost! Vse naselbine naj se zga-nejo in skrbijo zato, da bodo primerno zastopane. Težko boste kedaj popravili, kar boste sedaj zamudili.

Rev. S. G.

P. S. Pohvalno moram še omeniti, da so se z denarnimi prispevki odzvale skoro vse naselbine in tudi mnogo katoliških društev in posameznikov. Izmed vseh slovenskih naselbin se je doslej pokazala najbolj darežljivo fara sv. Štefana v Chicagi, tako da po pravici lahko služi v tem oziru v posnemanju vredni zgled. V pokritje stroškov za katoliški shod so imeli posebno farno kolekto, na binkoštni praznik pa so priredili v isti namen lepo igro "Deseti brat" in zabavo. Bog jim obilno poplačaj z nebeškimi darovi!

Na tem mestu se moram najlepše zahvaliti tudi Mr. F. Opeki, ki se je pokazal nasproti meni izredno gostoljubnega, ko sem se na Vnebohod Gospodov mudil v Waukeganu.

Kolikor mi je sedaj znano pride na kat. shod Dr. P. Hugo Bren, O.F.M. Če bo šlo vse po sreči se bo 3. junija izkreal v New Yorku. Z njim pridejo štiri slovenske šolske sestre in en naš kandidat. P. Hugo bo po naselbinah agitiral tudi za "Cvetje". Kdorkoli more zraven Ave Marije naročiti še Cvetje, naj to gotovo stori, ker bo s tem veliko koristil dobri stvari.

Črtica o Karmelu,

NJEGOVEM RAZVOJU IN DELOVANJU IN NEKATERIH ZASTOPNIKIH.

Miriam.

(Dalje)

Kontemplativni redovniki ne iščejo samote, da bi pred svetom imeli mir, marveč da bi se po njih na zemljo razlival mir.

Duše za klavzurnimi zidovi so angeli varuhi sveta.

Hello se je izrazil na svoj paradoksen način:

"Bogomiselni redovi naj bi bili odveč? Potem so odveč tudi strelovski na naših strehah."

Kontemplativni redovi posredujejo svetu tudi pomoč. Sveta Terezija Jezusova je dejala svojim redovnim hčeram: "Cilj vaših molitev mora biti blagor in rešenje duš."

Tudi sv. Mala Terezija je umela svoj redovni poklic. "Moja nebeška blaženost bo, zemljanom izkazovati dobrote." Načrt, ki ga je hotela uresničiti v raju, je udeleževala že v zemskih nebesih svoje tihotne celice.

Gotovo je res, da apostolsko delo rabi moči, veliko moči. Saj pravi Gospod: "Žetev je velika, a delavcev je malo." Ali uspehi zavise predvsem od rose božjega blagoslova.

Velik državnik, Donoso Cortes, je zapisal: "Mislim, da oni, ki molijo za svet, več store, kot oni, ki se bore. In če se svetu kljub temu vedno slabše godi, je vzrok ta, da se neprimerno več ljudi posveti boju, kakor pa molitvi. Zame je bogomiselno življenje idealno življenje."

Jezuit P. Raoul Plus pravi: "Božje očetovsko srce se ne more ustavljati stokrat ponovljenim prošnjam, ki se dvigajo k njemu v spremstvu njegovega ljubljenega Sina. Blagoslovljene naj bodo duše, ki kleče pred tabernakljem ali zlato monstranco in izročajo Gospodu svoje vroče apostolske prošnje, roče ga, naj jih usliši.

O, blaženo rajsko iznenadenje, ki nam pokaže, kaj dolguje svet tem neznatnim odrešenikom."

Karmeličanski red spada med najstarejše redove, saj ima svoje korenine že v času prerokov.

Mogočno in ljubko se dviga Karmelska Gora nad morskimi valovi, ki božajo sveto obalo, kjer so se uresničile skrivnosti našega rešenja. Na severu se Galilejsko gorovje stika z južnimi višinami Judeje in se brati v Samariji s kratko gorsko verigo, Karmel imenovano.

"Na dan svoje ljubezni sem te vodil iz Egipta v Karmelsko deželo," govori Gospod hčeri Sionski. (Jer. 2, 7.) Ali ni, kakor da bi to ime v njegovih očeh združevalo vse dobrine obljubljenе dežele?

Karmelska Gora je zibelka karmelskega reda. Suarez pravi: "Po prastari tradiciji se karmeličan-

ski red pričinja v času prerokov. Preroka Elijo imenuje svojega redovnega prvaka. "Jaz za svojo osebo," — tako nadaljuje slavni teolog, "se strinjam s tem izročilom, ker ga v posebnih bulah (listinah) potrjujejo papeži Sikst IV., Janez XII., Julijan II., Pij V., Gregor XIV., Sikst V. in Klemen XIV."

Leta 1226 so puščavniki na Gori Karmelski dobili svoje prvo redovno pravilo. Dal jim ga je sveti Albert, patriarh jeruzalemski. (30. januarja 1926 je karmeličanski red obhajal 700letnico svojega redovnega pravila.)

Število eremitov je zelo hitro naraščalo. Mladi red se je širil po vsem Vzhodu. Na Zapad ga je prenesel Anglež Simon Stock.

Sv. Terezija Jezusova.

Največji imeni, ki ju srečamo v karmelski zgodovini sta sv. Terezija Jezusova in sv. Janez od Križa.

Veliko Špansko sv. Terezijo, so primerjali tedanji španski kraljici. Dejali so, da ima njenega duha, njeno lepoto njen nasmech in način občevanja. Terezija bi bila na prestolu Izabela in Izabela bi v samotni celici sličila Tereziji. Sv. Terezija je bila žena z obsežnim obzorjem in junaškim srcem. Bila je apostol s svojo molitvijo in požrtvovalnostjo, angel v svoji čistosti. Mučenica s svojim silnim hrepenenjem, — Seraf božje ljubezni. "Kdo mi da, da vidim veliko ženo?" je vzkliknil španski kralj Filip II.

Sv. Terezija je uvrščena med najboljše španske pisateljice in pesnice. Še danes jo občudujemo. Predvsem pa strmimo nad njeno organizatorno zmožnostjo. Kakor se je izrazil Guizot, bi bila sposobna za vladarico kraljestva.

Učenjaki so njena dela študirali z raznih vidikov. Celo protestant Leibnitz prizna, da je "v ljubeznivi mistiki sv. Terezija globoka filozofija." Pater Bannez, ki je svetnico dobro poznal, pravi: "Od nog do glave je velika. Njen duh pa je neprimerno večji."

Sv. Duh, ki nam je v Tereziji hotel dati učiteljico mistike, jo je takorekoč po "klasični poti" vodil do milosti, ki jih deli najpopolnejšim.

V svojem življenjepisu pripoveduje sv. Terezija, kako je dospela do sv. Gore Gospodove.

V "Knjigi Ustanovitev" mično opisuje za Ženina izvršena dela. V "Pot popolnosti" je svojim hčeram ohranila nauke in lastne izkušnje.

V spisu "Duhovni grad" slika posamezna dušna stanovanja, birališča presv. Trojice.

Terezijina glavna zasluga za Karmel pa je, da je leta 1562 reformirala karmeličanski red in uveljavila prvotno pravilo. V Avili je ustanovila prvi samostan karmeličank s strogim pravilom in ga posvetila sv. Jožefu. Prvo strogo karmeličansko pravilo je povdarjalo:

Bogomiselnost življenje, veliko uboštvo, strogo molčanje, post, raševinasta obleka itd. Vse to je uvedla v svojih reformiranih moških in ženskih samostanih.

Sv. Ludovik Bertrand ji je prerokoval: "Zagotovim Vas, da bo Vaš red še pred potekom 50 let med najuglednejšimi redovi sv. Cerkve."

Leta 1582, ob smrti sv. Terezije, matere prenovljenega Karmela, je bilo v Španiji 17 sesterskih in 15 karmelitskih samostanov.

Sv. Janez od Križa.

Sv. Janez od Križa je bil duhovni učenec sv. Terezije. Najčistejša in najsvetejša duša svojega časa. Postal je vodnik reformirane karmelske družine.

Prepojen s svetopisemskim duhom, napeljen z modrostjo od zgoraj, je postal "knez mistične teologije". Njegovim nesmrtnim delom je sv. Cerkev izrekla priznanje s tem, da ga je imenovala doktorjem, t. j. cerkvenim učenikom (24. avgusta 1926).

Spisi sv. Janeza od Križa so:

Pot na karmelsko goro, Temna noč, Živi plamen ljubezni in Duhovni spev.

Vsebina vseh del sv. Janeza od Križa je — Bog, ki ga v veri doznava. Mojstersko govori o njem.

V knjigi "Pot na karmelsko goro" pokaže, kako naj se duša pripravlja, da doseže združenje z Bogom.

V delu "Temna noč" pove, kaj naj duša stori, ko roma ljubečemu zedinjenju z Bogom naproti. V "Duhovnem spevu" slika iskrene odnose med dušo in njenim nebeškim Ženinom. "Živi plamen ljubezni" vsebuje vzvišeno zedinjenje z Bogom in preobrazenje, ki ga to združenje v duši izvrši.

To je v kratkih potezah vsebina del velikega španskega mistika. Takoj vidimo, kako globoke teološke probleme svetnik obdeluje. Zato ni čudno, da ga je sv. Cerkev ob 200letnici njegovega svetniškega proglašenja prištela cerkvenim učenikom.

Na prošnjo mnogih cerkvenih knezov, dostojanstvenikov, univerz in teoloških zavodov, je enoglasno izjavila, da sv. Janez od Križa ni samo velik svetnik, marveč tudi velik učenjak, posebno na polju mistične teologije. To je storila s posebnim dekretom z dne 21. avgusta 1926.

Kar je sv. Terezija karmeličankam, je sv. Janez od Križa oo. karmeličanom. V šoli sv. Terezije se je bil navzel njenega duha in ji bil krepka opora pri reformatornem delu. Postal je temeljni kamen španskih karmelitov.

Začetek karmeličanskih misijonov.

Sodobnik sv. Terezije Jezusove, P. Hieronim Gratian, je važna osebnost v karmelski zgodovini, ker je prvi sprožil misel, da bi karmeličani prevzeli delovanje v vnanjih misijonih. L. 1582 je v soglasju s sv. Terezijo poslal nekaj redovnikov v zapadno Indijo (Ameriko) in nekaj v Kongo (Afriko). Tako se javno apostolsko in misijonsko delo karmeličanov začne že v času sv. Terezije.

Papež Klemen VIII. je leta 1604 poslal tri karmeličane v Perzijo. Naselili so se v prestolici Ispahan. Od tam so ustanavljali svoje misijonske postojanke. Tekom let so prevzeli veleobsežen apostolski vikarijat Bombay. L. 1620 so ustanovili samostan Goa, kjer sta živela blažena mučenca p. Dionizij in fr. Redempt, preden sta prejela mučeniško palmo. (Sumatra, 1638.) Ozemlje Malabar je postalo glavno misijonsko torišče sinov sv. Terezije. L. 1623 so prišli v Mezopotamijo in Sirijo. L. 1627 v Aleppo ob Libanonu. Zavzeli so Goro Karmelsko, ki je bila ponovno v tujih rokah.

Statistika kaže, da karmeličanski misijoni še danes lepo uspevajo.

V Mezopotamiji in Perziji imajo francoski karmeličani šest postojank. Babilonski škofje so navadno dominikanci ali karmeliti.

V Siriji delujejo karmeliti rimske provincije in imajo šest misijonskih hiš.

Na Gori Karmelski je mednarodno misijonsko semenišče karmeličanov. Predstojnik tega samostana, ki je matica karmeličanskih naselbin, je redovni general v Rimu.

Lepo cvete misijon v Verapoly (Malabar). Poverjen je karmeličanom provincije Navarra.

Flanderski karmeličani imajo misijonsko ozemlje s središčem Quilon (Malabar).

Veleobsežen je misijon v Uraba (Colombia). To je apostolska prefektura, izročena karmelitom navorske provincije.

Španski, bavarski in italijanski karmeličani imajo v Ameriki nad 60 naselbin, kjer vrše svoje misijonstvo: tako na otoku Kuba, v Mehiki, Združenih državah, v Chile, Kolumbiji, Braziliji, Argentini in v Uruguayu.

Tudi karmeličanke so naseljene v misijonskih pokrajinah in podpirajo apostolsko delo s svojimi molitvami in žrtvami. Saj zavise misijonski uspehi predvsem od tega, da podeli Gospod svoj blagoslov in rast. Karmeličanke imajo misijonske hiše v Ameriki, Mali Aziji, v Egiptu, Tunisu, Alžiru, v angleški in francoski Indiji, na Kitajskem in v Avstraliji. Celotno je samo v misijonskih pokrajinah nad 400 redovnih družin.

V svojem skritem klavzurnem življenju se žrtvujejo za rešenje duš in za razširjanje Kristusovega kraljestva.

(Dalje prih.)

Z grička Assisi.

Notranjščina kapele
pri čč. slov. sestrah.

Postulantinje, ki bo-
do 15. avgusta t. l.
prejele redovno
obleko.

Rajši smrt kot greh.

Po B. Bl.

VEČE so ugasnene, samo večna luč še razsvetljuje tabernakelj in bližnji altar presvetega Srca. Tihoten mir vlada v cerkvi; vsi so šli ven, samo P. Jakob je še v spovednici in pred njim kleči mlad mož. — Spoved je končana; P. Jakob reče za slovo: "Janko, tvoja duša je Bogu posebno ljuba in draga; ohranil si do sedaj krstno nedolžnost, glej, da ostaneš tudi zanaprej pošten in stano-viten. Skrbi me tvoja bodočnost. Zdaj se podaš v tuje kraje, kjer te čakajo hude skušnjave in nevarnosti; ali boš čez leto, ko te pripelje ladja zopet nazaj, še tako Bogu prijeten, kakor danes? Zelo, zelo me skrbi, da te ne bi svet pokvaril."

P. Jakob gleda nekako pomišljavo predse, potem pa pravi: "Janko, prosi presveto Srce, naj te raji vzame k sebi, kakor da storiš smrtni greh."

Kakor mlad vojak, ki je prejel od svojega polkovnika povelje, ustane Janko in gre k altarcu presv. Srca. Nikdar se mu ni zdela soha presv. Srca tako lepa, ljubezniva in mila, kakor danes. Zdi se mu, da ga Zveličar prijazno gleda, in Janko moli glasno in jasno:

"Božje Srce Jezusovo, dodeli mi milost, da prej umrjem, nego da storim smrtni greh." Te besede so se zdele bolj prisega kot molitev. Janko vstane in pravi patru: "Oče, menim, da me Srce Jezusovo usliši."

Nekoliko časa gresta skupaj iz cerkve. P. Jakob misli nazaj v pretečena leta, ko je bil Janko komaj 12 let star in prišel v njegov zavod, rasel ondih pred njegovimi očmi, postal brhek mladenič, pa mora zdaj na tuje, ko bi še najbolj potreboval skrbne očetovske roke. S težkim srcem se loči od njega. Vse drugače pa je Jankotu pri sreči. Njegova srčna želja se hoče izpolniti, v par dneh se vkrci in vožnja po morju v tuje neznane kraje se mu zdi nekaj idealnega. Slovo od matere in od P. Jakoba, slovo od mladosti mu nekoliko greni veselje.

"Na svidenje!" zakliče Janko in se iztrga iz rok Jakobovih. Zamišljen hiti proti domu po ozki ulici.

Od daleč čuje vpitje in krik, ki prihaja vedno bližje, ali bolje: kateremu se on bolj in bolj bliža. Čuje se vpitje žene, otroški jok, razgrajanje pijanega človeka in mnogotero nerazločnih vzklikov. Janko obstane, posluša, v tem hipu vidi proti sebi teči mater z otrokom, pijanega moža in celo druhal ljudi. Žena vpije: "Rešite vsaj otroka, oba naju hoče umoriti!"

Janko hitro zagradi otroka, ali v tem hipu je že pijanec poleg, ki maha z nožem semtertja, zdaj proti ženi, zdaj proti otroku. Žena se mu umakne in kliče orožnike na pomoč, ki teko na lice mesta. Pijanec zavihti zarjaveli nož proti otroku, zadene pa Jankota v roko. Orožniki vzamejo otroka iz Jankotovega naročja in odpeljejo pijanca in ženo.

Sedaj opazi Janko, da je ranjen, kajti kri teče iz njegove roke. Zarjaveli nož je prodril njegovo suknjo in se zasadil v meso. Hitro je rana obvezana, kri ustavljena, kajti mati bi se doma močno prestrašila, ko bi videla sina krvaveti. Sicer pa je to malenkost, kdo bi se oziral nanjo? — Pri zajutruku pa opazi skrbno materno oko, da ima Janko nenavadno rdečico na licih in da je roka otekla. Hitro pošlje po zdravnika in ta ugotovi zastrupljenje krvi. Hitro v posteljo! Toda stanje je od ure do ure opasnejše.

* * *

Krasno jutro. V malem primorskem mestu vlada veliko razburjenje, ker danes ima odpluti vojna ladja v daljne kraje in težko je slovo od starišev, od nevest, od ljubega rodnega kraja. Janko leži poleg okna in vidi jambore mogočne ladje. Žalosten nasmeš mu igra krog ustnic. Pater Jakob in Jankova mati klečita pri postelji. Tedaj pravi Janko s slabim glasom:

"Oče, presveto Srce me je uslišalo." — Več ni mogel govoriti. Še en ljubeznjiv pogled na mater, na P. Jakoba, na sveto razpelo in Janko je za zmiraj zaprl oči. — Jankova obljuba se je spolnila, od sedaj ni mogel več grešiti.

—P. Hugolin.

M. Elizabeta:

LILIJSKA POTA.

Vsa junijska pota so polna gredic,
vsa junijska pota so polna cvetic,
ob vsaki stopinji te druga pozdravlja,
kar ena ti kliče, to sto jih ponavlja.

Po grmih se rožni razliva škrlat,
po domih zardelih gori ornat,
tam v onih gredicah so lilije bele
nedolžne kelihe v soncu razpele.

Pač lepa so pota, kjer rože dehte,
kjer junijski žarki potonke zlate,
kjer v cvetje kresnic metuljček se mota...
a zame najlepša so lilijska pota.

Laktancij o rimskih preganjavcih.

Priraja Rev. Pavel Podbregar.
(Dalje)

Galerij postane grozovit.

Porabil je vso oblast v to, da bi kolikor mogoče uresničeval svoje načrte. Po zmagi nad Perzijci je vpeljal njihov običaj. Kakor so njihovi kralji smatrali svoje podložnike za sužnje, enako naj bi odselej veljalo v rimski državi. Nikakor si pa seveda ni drznil tega javno stariti. Skušal je polagoma odvzeti svobodo. Rimljani so izgubljali častne pravice. Mučil ni samo svetovavcev malih mest, ampak tudi večjih. Le malo krive je dal križati. Za manjše prestopke jih je dal v verige. Plemenite matere je izročil v javne hiše. Kaj naj še govorim o njegovem razveseljevanju in zabavi? Imel je medvede, ki so mu bili po divjosti in velikosti podobni. Ves čas svojega vladanja jih je zbiral od vseh strani. Kadar se je hotel zabavati, je vrgel kakega človeka medvedom. Čim bolj je tekla kri, tem bolj ga je veselilo. Ni večerjal prej, dokler ni videl, kako se borijo s smrtjo. Če kdo ni slušal in ni imel odlične službe, ga je zadela kazen, da so ga vrgli v ogenj. Povezali so tako žrtev na visok kol, zanetili ogenj in kurili pod njim, da se je jela koža krčiti. Dotikali so se s plamenicami bolečih udov. Obraz so polivali z vodo in jo nalivali tudi v usta. Ko je bila vsa koža obžgana in je ogenj že pritiskal v notranjščino drobovja, so trupla skupaj zgnetli in jih zažgali. Kostni in prah so potem pometali v reke in v morje.

Galerijeva samovoljnost.

Ta grozna mučenja je uporabljal za vse. Premajhne so bile zanj kazni, kakor: pregnanstvo na otoke, ječa, oddaljeni kamnolomi, ogenj in divje zveri. Svoje dvorjane je sam kaznoval z mečem. K temu naj še dodamo to-le: svoboda govora je bila odpravljena, zagovorniki pa odpušteni. Znanost je smatral Galerij za kvarno. Kdor je bil izobražen, tistega so smatrali za sovražnika miru. Namesto zakonov je vladala samovolja. Neizobraženi moške vojaškega stanu so bili sodniki nad pokrajinnami.

Davek na osebe in premoženje.

Ko je bil razpisan davek na premoženje in na glave, se je beda in nesreča še mnogo bolj pomnožila po rimskih pokrajinah in mestih. Izterjevalci davkov so se povsod prikazali in so vznemirjali ljudstvo. Lahko smo opazili prizore strahote, kakor da bi sovražnik vpadel v deželo in jo ropal. Premierili so ti izterjevalci dolgost njiv, prešteli so trte in drevesa. Vse domače živali so zapisali in popisali tudi ljudi. V mesta so silili deželane. Trgi so bili pre-

napolnjeni z otroci in sužnji vsake vrste. Rabili so natezalnice in biče. Sinove so hujskali zoper očete, vdane sužnje zoper gospodarje, žene zoper moške. Če ni to izdalo, so trpinčili posestnike, jih tepili in jim jemali posestva. Niso prizanašali starosti in oslabelosti. Pripeljali so k davčni cinitvi bolnike in nadložne. Otrokom so leta prišteli, starim odsteli (vedeti je treba, da so moški morali plačevati davek s 15. letom, ženske s 13., in to je trajalo do 65. leta). Vse je obšla žalost in neka negotovost. Kar so preje Rimljani izvrševali nad premaganimi, je sedaj Galerij započel nad Rimljani samimi. Galerijevi predniki so morali plačevati tak davek. Trajan ga je vpeljal pri Dačanih. Davčni izterjevalci sami eden drugemu niso zaupali, vsak naslednji je več zahteval od prejšnjega. Dostikrat so odvzeli domačo živino, ljudje pa so izumirali. Kratko, vedno so rastli davki. Samo od beračev jih še niso zahtevali, toda ne dolgo. Vladar jih je dal sklicati skupaj, naložil jih je na ladjo in jih dal potopiti v morje. Medtem, ko je izterjeval davke z izgovorom, češ, da se hoče izogniti nevarnosti, da ne naraste število takih, ki nimajo nobenega zemljišča, je povzročil revščino vsake vrste.

Konstantin se vrne k očetu.

Že se je bližala božja sodba in prihajal je čas, ko Galeriju ni šlo več vse po sreči in načrtu. Sploh ni mislil v razburjenosti, da bi odstranil Konstantina in njegovega očeta. Pričakoval je, da slednji kmalu umrje. Konstancij pa je poslal pismo Galeriju in ga prosil, naj pusti Konstantina domov k očetu. Galerij je bil na vse drugo bolj pripravljen kot na to. Večkrat je bil Konstantina poslal v nevarnost. Očito si ni upal rovat zoper njega, ker se je bal vstaje od strani državljanov in vojakov. Zato ga pa postavi v boj z divjimi zvermi pod pretvezo, češ, da ga izuri. Toda božja roka je čuvala mladega junaka. V največji nevarnosti ga je Bog rešil iz rok njegovih sovražnikov. Ko Galerij ni mogel več odlašati z izpolnitvijo prošnje, je dal slednjič Konstantinu spremstvo in varnostno pismo. Ukazal je, naj odide v jutro prihodnjega dne. Skrivoma ga je nameraval ovirati na potu in je obenem Severu naročil, naj ga ujame.

Konstantin je pomislil na te možnosti in je zato kar zvečer nenadoma odpotoval. Med potom je izmenjeval poštno konje in tako kar najhitreje ušel.

Drugo jutro je vladar dolgo spal, opoldne pa je poklical k sebi Konstantina. Sporočili so mu, da ga ni nikjer. Tedaj se je razsrdil in je zahteval konjev. Povedali so, da jih ni na poštnih postajah.

Medtem je Konstantin neverjetno hitro dospel k očetu (v Boulogne). Oče mu je izročil vojsko in vladarstvo. Za tem je kmalu umrl, kar si je tudi sam želel. Konstantin je takoj dovolil kristjanom, da so smeli svobodno izvrševati verske dolžnosti. To je bil njegov prvi ukaz, da se namreč zopet vzpostavi sveta vera.

OPOMBE:—Ne bo odveč, ako pri tej priložnosti malo omenim o potovanju po rimskih cestah. Zadeva tudi kraje naše prelepe Jugoslavije. Znano je, da so bili Rimljani mojstri v zidanju cest, saj jih še danes občudujemo.

Potovanje po rimski državi je bilo olajšano vsled enotnosti grškega in latinskega jezika. Rimljani so si znali pomagati, da so tudi najbolj oddaljene kraje pritegnili v svoje središče. Samo en primer. Vzemimo Akvilejo, kjer je bilo izhodišče cest proti severu in vzhodu. Ena cesta je vodila preko Soče po vipavski dolini čez Hrušico in Logatec v Emono (današnjo Ljubljano). Odtod je zavila čez Savo pri Črnučah na Mengeš, Trojane, Celje, Ptuj. V Emoni se je od te proge odcepila druga cesta, ki je vodila čez Šmarje, Trebnje, Novo mesto v Neviodunum, čigar ostanki se nahajajo na krškem polju; odtod je šla ob Savi proti Sisku in Belgradu do Carigrada (glej Grudnovo Slovensko zgodovino). Te ceste so predvsem služile vojaškim namenom, državni pošti, trgovini in izobrazbi sploh. Kakor za naše pokrajine, tako so bile ceste tudi za Galijo in Germanijo. Na teh cestah se je stalno vršila državna pošta (cursus publicus). Združevala je osebni in blagovni promet za hitro in tudi počasno prevoženje (velika podobnost današnjim razmeram). — Zveze med večjimi mesti so tvorile postaje, latinsko imenovane "mansiones". Bile so oddaljene ena od

druge nekako pet do devet rimskih milj (2.30 do 4.30 ur). Na takih postajah je moralo biti pripravljeno do 40 konj in zato tudi v službi mnogo sužnjev. Kdor je hotel uporabljati državno pošto, se je moral izkazati z državnim dovoljenjem, potrjenim od cesarja ali od njegovega namestnika. V tej poverilni listini je bilo povedano: namen potovanja, število oseb, in pod kakšnimi pogoji je dovoljeno potovanje. (Plinij, 10. pismo.) Uslužbenci državne pošte so zase tvorili družbo. Postava je bila, da so morali biti konji na teh postajah vedno pripravljeni, da se nemoteno nadaljuje državna pošta. Vjema se torej, kar Laktancij opisuje glede Konstantina, ki je zbežal iz Dioklecijanove palače v Nikomediji. Konstantin je uporabil državno pošto in da bi gotovo ušel iz rok Galerija, je mladi Konstantin velel na vsaki postaji pokončati vse poštne konje. Tako je ubežal in srečno prišel v Galijo. Najbrž se je poslužil tudi ceste, ki je peljala iz Carigrada skozi Makedonijo, Srbijo in Slovenijo in odtod naprej v Galijo. Na teh postajah so bile tudi gostilne in imenovali so jih taberne (taberna diversoria). V teh gostilnah ni bilo veliko pričakovati. Hrana je bila preprosta in po ceni. Kakor danes, tako so tudi tedaj imele te gostilne domača imena, n. pr.: pri petelinu, orlu, žerjavu, in običajne napise: Tu obeta Merkur dobiček, Apolo pokalnja zdravje, gostilničar Septimus pa ponuja ležišče in oskrbo. Zopet drugod je bil ta-le napis: Samo besedico reci, ljubi popotnik, pridi k meni in miza bo pripravljena. — Premožne take gostilne nikakor niso bile. Notranjščina je bila prav zakajena; na ognjišču so bile lončene posode, kakor so še danes v južnih pokrajinah.

(Dalje prih.)

Policija.

Po Ewaldu.—P. P.

(Konec.)

Škorec se je čutil počaščenega in dobro mu je dela smrekina pohvala.

"Pa z Bogom za sedaj" — je rekel in odletel. "Moram hiteti, da družčine ne zgrešim. Na jesen se zopet vidiva. In če Bog da pri boljšem zdravju."

"Bog daj!" je zdihnila smreka. Zaklicati že ni mogla več.

* * *

V teku poletja se je nadaljeval razdor gozda tako močno in tako hitro, da si misli: še par let in gora bo pokazala gola rebra. Drevesa so se sušila in vsak najmanjši vihar jih je vrgel cele kupe po tleh. Po vsem gozdu je šumelo in tarnalo. Smreka na obronku je bila izgubila na eno stran vse sosedo. Čudno svetlo in prazno je bilo postalo okrog nje, pa tudi sama je pričakovala, da jo podere sedaj pa sedaj, zakaj njene noge, to se pravi korenine, so bile razjedene že kar noter pod površje.

Okrog in okrog pa je kar mrgolelo tiskarjev. Lazili so kar očito po zemlji in po deblih, brenčali in plesali so okrog vrhov, in bili so ošabni in prevzetni in so govorili, da ga ni, ki bi postavil jez njihovim milijonom . . .

"Milijon, milijon!" to besedo si slišal, kamor si posluhnil, tako da te je že ob brenčanju samem stresala groza.

Toplega poletnega dne sta sedela dva tiskarja na veji naše smreke in se pogovarjala. Bila sta rejena in zadovoljna sama s seboj in s svojo usodo in se hvalila na vse pretege, tako da je mislila smreka, da mora počiti same jeze nad toliko ošabnostjo. Stresla bi jih bila raz sebe, pa kaj, ko je bila že tako slaba, da se ji je komaj ljubilo pomigati z vejami. Tako je bila prisiljena, da je njihovo samohvalo poslušala naprej.

"Hej!" je rekel eden, "življenje je pa res prijetno. Pogledj tovariš okrog sebe, koliko je še gozda po rebrih in dolinah — in vse to je naše!"

"To je že res," je pritrdil drugi. "Ampak milijon nas je enkrat bo tega gozda le konec — kaj pa potem?"

"I, potem se s celo kolonijo pomaknemo dalje, da pridemo do drugega gozda, in potem zopet do drugega. Saj za nas je na zemlji miza vedno pogrnjena."

"Ne zameri, ampak neke otožne misli me navdajajo in slutim, da ne bom mogel za vami, kadar pride čas za preselitev. Ne počutim se prav dobro."

"Kaj pa ti je?" se je začudil prvi in pogledal svojega tovarisa.

"Tako mi je, kot da mi nekaj rije po črevah in po trebuhu. In to že par dni."

"Tudi meni je tako," je dejal prvi, "a jaz se vsled tega ne vznemirjam, zakaj hrana mi gre v tek še mnogo bolj kot kedaj poprej, in to je vendar dobro znamenje."

"Ni," je ugovarjal drugi. "Jaz imam občutek, da je nekdo v meni, ki sproti požre, kar jaz použijem . . . Kaj meniš na to?"

"No, potem mora tudi tisti enkrat sit biti," se je zasmel prvi, a le bolj posili, zakaj prav tisti trenotek je začutil, kako ga je vgriznilo v trebuhu.

"Ali noče biti sit, ti rečem!" je tarnal drugi.

"Saj res. Čakaj, jaz ga vprašam, kaj pravzaprav hoče. Hej, ti neznanec potuhnjeni! Ali slišiš? Kaj pa hočeš, da riješ po mojih obistih. Oglasi se in povej, če ne —?"

Nekaj časa je bilo vse tiho. Potem se je pa oglašil slabotno in tih glasek nekje v notranjščini:

"Ne zamerite blagorodni gospod tiskar. Jaz sem."

"Tako, tako? No, pa ti imaš vendar neko ime? To ime bi jaz rad zvedel."

Glas: "V resnici ne vem, ali imam kako ime ali ne, ker jaz sem nekaj silno majhnega. Črviček sem, ki se najbolje počutim v črevah ali v želodcu drugih bitij."

"Že prav. Samo tega ne razumem, zakaj si si izbral ravno naše tiskarske želodce za svoje stanovanje," ga je pogovarjal starejši tiskar.

"Ne zamerite," se je izgovarjal črviček. "Kamor pogledam — pa saj gledati niti ne morem, ker nimam oči — kamor pridem, najdem le tiskarske želodce. Tako se mi zdi, da zaenkrat ni na svetu drugih bitij kot jaz in pa tiskar."

"No vidiš!" se je obrnil starejši tiskar do mlajšega, "ali ti nisem pravil, da nas je toliko, da pred nami vsa druga bitja izginejo. Zato pa nič bati: ta-le črviček nam ne bo škodoval. Tiskar bo še živel in mlajši in vrtal, da bo veselje."

Tisti dan tiskarja nista več govorila o svojih črevah in obistih, pač pa drugi dan in še potem. V trebuhu mlajšega je namreč čedalje huje ruvalo in žgalo, tako da se je zvijal samih bolečin in da je začel resno misliti na smrt. Ni mogel, da ne bi bil tožil svojih bolečin tovarišem, s katerimi je prišel v dotiko. In kaj je prišlo na dan? Da ga v celi okolici ni tiskarja, ki bi mu ne bodlo in vrtalo po obistih . . . To je pa bila sedaj že resna stvar, ki jo tudi dobrovoljni starejši tiskar ni mogel več omalovaževati.

"Ho! Ti mali in neugnani tam notri v trebuhu — slišiš! Zadnji čas si postal predrzen, da te ni več prenašati. Kedaj misliš mirovati ali se izseliti?"

"Izseliti? Da! Na oni svet; zakaj z menoj gre proti koncu," se je s slabotnim glasom oglašal črviček.

"No hvala Bogu! Potem bo vsaj mir pred teboj!" se je odahnil tiskar.

"Ne zamerite, ampak jaz imam že preskrbljeno za potomstvo. Izlegel sem namreč jajčeca in iz teh se bodo razvile ličinke, ki bodo nazadnje popolnoma meni podobne."

"Kaj? To se pravi, da še ne bo miru? In da bo morebiti še več tistih, ki bodo hoteli zoper mojo voljo stanovati v moji notranjščini?"

"Tako je in nič drugače!" je pritrdil črviček.

"Kaj praviš —?!"

"Kaj hočem drugega reči, ko da bodo moji otročki ostali tam, kjer so se zlegli, pa če je tebi prav ali če ti ni. Vsakdo pač

skrbi, da si postelje tako udobno kot si more. Ali bi ti morebiti ne storil prav tako, ako bi bil na njihovem mestu?"

Tiskar je osupel. Zbudilo se mu je nekaj kakor vest, ki mu je reklo, da je on nekoč pravzaprav že tako bil naredil; da se torej nima pritoževati, ako se mu zdaj vrača milo za drago . . . Vendar je hotel varovati svojo čast in svoj ugled. Zato je prevetno prekinil pogovor, češ:

"Smet neumna! Ne veš kaj govoriš. S teboj se niti ne pogovarjam več o tej stvari!"

"Mi je žal," se je opravičeval črviček. "Resnica te je nekoliko v oči zbudila, pa ne morem pomagati. Ako boš pa hotel govoriti: jaz sem ti vedno na razpolago. Če ne jaz, pa moji nasledniki."

Na to je bilo vse tiho; le lahno stokanje se je čulo, ki je šlo po gozdu, ko so se namreč tiskarji vili v bolečinah in premišljevali, kako bi se rešili svojih sovražnikov.

Eden v gozdu pa je bil vesel in si je škodoželjno mel roke. To je bila naša znanka smreka na obronku. Bila je že blizu konca, zakaj le v vrhu je imela še nekaj zelenih vej; a zdi se, da jo je sama škodoželjnost še držala pri življenju. Slišala je bila ves pogovor med tiskarjem in črvičkom, in ker ni imela v bližini nobene odrasle tovarišice, da bi ji bila izrazila svoje veselje, se je obrnila do male smrečice, ki je bila šele zadnjo pomlad pogledala iz tal in je sedaj rastla ob njenem vznožju.

"Ali si slišala, mala? Zdaj je prišla kazen. Le zapomni si: S čimer se kdo pregreši, s tem je sam kaznovan. Ali si boš zapomnila ta nauk za življenje?"

"Bom, teta!" se je oglašila smrečica z nedolžnim glaskom.

"Tako, le pridna bodi, ker tebe še čaka veselo in dolgo življenje, ker varna si pred tiskarjem in njegovo zalego. Me druge seveda bomo poginile, a naša tolažba je to, da kamor pogledam, vidim kako iz mahu in iglic gledajo smrečice tvoje starosti in se stegujejo v življenje . . . Naš napuh je kaznovan, a dobri Bog nas ne pusti umirati brez žarka upanja. Zdi se mi, da bom sedaj lažje položila svoje kosti po tleh, ko vidim, da nisem zastoj živela. Ja, ob tej misli bi skoro odpustila svojem največjemu sovražniku tiskarju, saj je pravzaprav poskrbel, da bo na našem mestu zrastel nov, čvrstejši rod, ki bo pri vsej svoji lepoti znal biti morda tudi skromen in ponižen."

* * *

Ko je na jesen priletel škorec od severa doli, je našel svojo znanko komaj še pri življenju. Sedel je na njene okleščene veje in ni si mogel kaj, da ne bi vzkliknil:

"Ah, kakšna si! Kako te je izdelalo!"

"Sama vem to, če mi pripoveduješ, ali pa ne," je rekla smreka s tihim glasom. "Toda poglej doli k mojemu vznožju. Kaj praviš o moji hčerki, ali ne bo to enkrat krasna smreka?"

"Kaj pomaga, ko jo bodo pa tiskarji ugonobili predno bo dorastla!" je ugovarjal škorec.

"Haha!" se je smejala smreka. "Motiš se. Tiskarjev več ni, policija jih je zasegla — in šli so. Kako so se bahali svoj čas in mislili: nikogar ni nad nami — na!"

"Prav tako kakor ti!" jo je zabrusil škorec.

"Jaz? Kedaj —?" se je hotela braniti smreka. Na starost ji je bil spomin opešal in pozabila je bila na vse svoje mladostne grehe in napake. Da jo sedaj škorec primerja s tiskarjem — ne, tega ni mogla več prenesti. Zakrtila je po zraku s svojimi suhimi vejami in je po dolgem telebila po tleh . . .

Škorec pa je odletel proti jugu. Povsod pod seboj je videl ležati podrti smrekova debla. Tla naokrog pa so bila pokrita z mrtvimi tiskarji.

M. Elizabeta, O.S.U.:

NAJLEPŠI.

Ti, ki si najlepša,
ti, ki si najblažja,
tebe naj proslavlja
pesmi vseh najdražja.

Zornih juter himna
doni v tvojo slavo,
nočnih zvezd lepota
venčaj tvojo glavo!

Zate, Najčistejša,
srca naj gorijo,
tebe brez prestanka
pesmi naj slavijo.

Naših src molitev
bodi večer ave,
vso ljubezen našo
nosi naj v višave!

GLASOVI
od
Marije Pomagaj
P. Benigen.

Veselje nad katoliškim shodom.

Naši bližnji sosedje se vesele, ko smo jim povedali, da se bo vršil v juliju prvi vseslovenski katoliški shod pri nas. Takoj so primerjali poprej tako malo znani Lemont s sedanjim in prejšnjo tukajšnjo farmo s sedanjimi ameriškimi Brezjami. Kako se je v petih letih tu vse izpremenilo! In to poletje se bo celo tu vršil prvi vseslovenski katoliški shod, na katerega se Slovenci z navdušenjem pripravljajo širom Amerike. Z veseljem torej pričakujejo naši bližnji sosedje v Lemontu tega shoda in radi bodo postregli s stanovanjem tistim, ki se bodo priglasili. Omenim, da je v Lemontu naš rojak Mr. A. Ferk član stanovanjskega odseka, ki upa preskrbeti v Lemontu in bližnji okolici stanovanje za mnogo oseb.

Vseslov. katoliškega shoda se pa še posebno veselimo slovenski frančiškani na ameriških Brezjah. Začetniki shoda so nas namreč počastili s tem, da so brez naše vednosti izbrali ravno ameriške Brezje kot najbolj pripraven kraj zanj. Z druge strani nas pa obdaja strah, ali bomo mogli storiti vse, da bodo zadovoljni udeležniki shoda? Povemo kar naravnost: velika in težka je res ta naša naloga, nismo je pričakovali, pa sprejeli smo jo z veseljem. Zato hočemo tudi storiti vse, karkoli je v naši moči in pripraviti za udobnost dragih naših rojakov o priliki prvega vseslov. katoliškega shoda na ameriških Brezjah, da se ga bodo spominjali z veseljem.

V ta namen se dela že živahno. Trije griči na ameriških Brezjah bodo prav dobro služili za jako ugodno prireditev shoda. Na prvem griču za samostanom se bodo zbirali udeležniki. Tam je prostora obilno v senci košatih dreves. — Drugi ali srednji grič je pa odločen za avtomobile, kjer se bodo razvrstili tako, da bodo v bližini in vendar ne bodo na potu ljudem; kajti, ko se pripelje auto z udeleženci shoda, bodo reditelji vodili nje na prvi grič za samostanom k lastni skupini. Driver bo pa odvedel auto na drugi grič, kakor mu bo odkazal reditelj.

Ko bodo udeleženci shoda uvrščeni po naselbinah in svojih skupinah, se bo dalo znamenje s potrkanjem zvonov za manifestacijski sprevod. Ta bo šel mimo samostana, kjer bo sprevod slikan, potem mimo cerkve na tretji grič k jezeru, ki je odločen za kraj shoda. Na ta grič delajo zdaj zložno in široko cesto, katere bodo vsi veseli. Pred dvorano na griču bo pripravljen velik oder za povabljenе cerkvene in vladne zastopnike ter govornike in odbornike shoda. Postavljen bo tudi primeren šotor, ki bo varoval udeležence pred žgočim soncem, v slučaju dežja jim bo pa nudil streho. **Zato se bo shod lahko vršil v vsakem vremenu.**

Na predvečer prvega vseslovenskega katoliškega shoda se bomo spominjali, kako je bilo v stari domovini, ko smo bili še tam na raznih božjih potih kot na Brezjah, na Žalostni gori pri Mokronogu, na Trški in Limbarski

gori ali na Kumu itd. Od vseh strani so proti večeru prihajali romarji ter najprej šli v romarsko cerkev. Tam so opravili svojo pobožnost, potem so pa šli k "štantom" in si nakupili "odpustkov", to je spominkov z božje poti za svoje drage. Nato so se podali k spovednicam, ki so bile oblegane celo popoldne. Proti večeru je bila pridiga in sicer ponekod radi obilne množice romarjev ne samo v cerkvi, ampak tudi zunaj cerkve. Po govoru se je spovedovalo do pozne noči. Ob mraku so priredili romarji kot n. pr. pod Žalostno goro "kolo". Vsak je imel v roki gorečo svečko in voditelj je spretno vodil sprevod, ki je v raznih skupinah prepeval svete pesmi. — "Kolo" je bilo posebno lepo gledati z gore in poslušati petje toliko romarjev, vedno se premikajočih v raznih oblikah.

Tudi na ameriških Brezjah bo v soboto, 6. julija popoldne spovedovanje. Upamo, da bo prišlo tedaj več spovednikov v pomoč. Ob mraku se bo vršila procesija iz cerkve na grič. Vsak bo imel gorečo svečko in med pevanjem litanij Matere božje se bo pomekala množica na grič k jezeru. Tam bo imel govor naš misijonar p. Odilo Hajnšek in podelil se bo blagoslov z Najsvetejšim. Po sklepu večerne pobožnosti ob jezeru bo na bližnjem griču gorel kres na čast svetima apostoloma Cirilu in Metodu. Seveda bo tudi električna razsvetljava na griču. Ta večerna pobožnost bo v resnici nekaj izrednega za ameriške Slovence in nas živo spomi-

njala na božja pota v stari domovini.

Kateri so si naročili pravočasno stanovanje v Lemontu in v bližini, jih bodo reditelji spremili v določene hiše. Kateri bodo pa, kakor v starem kraju, malo se odpočili bodisi v cerkvi ali v šotoru ali v svojih autih, bodo imeli priliko nekaj ur, ker v nedeljo jutro se bodo pričele zgodaj svete maše. To se bo moglo pozneje javiti, ko nam bo znano, koliko gospodov duhovnikov bo prišlo k nam. Upamo, da bo vsako uro do desete ena sveta maša, ob desetih bo pa slovesna sv. maša z govorom. Po slovesni sv. maši bo še ena tiha maša; tako bodo imeli vsi priliko udeležiti se svete maše ter prejeti sv. zakramente.

Da ne bo prevelikega navala v soboto zvečer na ameriških Brezjah, se bo udeležencem shoda nudila v Chicagi lepa prilika, da bodo tam prisostvovali **akademiji Orlov** v dvorani Kolumbovih viteзов, zlasti oni, ki bodo prenočili v Chicagi.

Kateri bodo pa šli na pozdravni večer za Jednotino slavnost v Joliet, bodo pa prenočili v Jolietu. Tako bo v soboto popoldne in zvečer naše ljudstvo razdeljeno na treh krajih in tudi lepo preskrbljeno s stanovanjem.

Vsak udeleženec shoda naj se torej pravočasno prijavi, kje bo hotel biti v soboto zvečer, ali v Chicagi ali na ameriških Brezjah ali v Jolietu. To smo po dolgem in dobrem premisleku ukrenili in spoznali za najboljši načrt, da se slovesnost vseslovenskega katoliškega shoda vrši v soboto, 6. julija, na teh treh krajih. S tem bo hkrati udeležencem shoda najboljše in po njih želji preskrbljeno, kamor se hočejo podati v soboto zvečer.

Vsak naj pa javi glavnemu tajniku: Rev. Salezij Glavnik, Lemont, Ill., kam hoče iti. Tajnik bo pa izročil ime udeleženca pristojnemu stanovanjskemu od-

seku. Od tega odseka bo prejel dotični udeleženec shoda izkaznico za svoje stanovanje. Vsak udeleženec, ki hoče imeti stanovanje, naj omeni v pismu, ali za eno ali za obe noči. S to izkaznico pride udeleženec na shod in odbornik stanovanjskega odseka mu bo odkazal prenočišče.

V nedeljo, 7. julija, se bo zbralo na ameriških Brezjah toliko naših zavednih rojakov in rojakinj kakor še nikdar poprej; saj ta nedelja je določena za glavno zborovanje katoliškega shoda. K temu zborovanju pridejo cerkveni in vladni zastopniki. Množice naših vernih in neustrašenih boriteljev za dve nam najdražji svetinji: sveto vero in naš materni jezik, se bodo zbrale v svojem središču na ameriških Brezjah, da se enkrat snidejo in se po-

zdravijo med seboj vsi enega duha in srca kot preskušeni borci med svojimi rojaki v Ameriki. Tu, pri svoji najboljši Materi na ameriških Brezjah, na prvem vseslovenskem katoliškem shodu se bodo navdušili in osrčili za novo delo in nove boje v prid toliko svojih zašlih rojakov; tam bodo dobili smernice in navodilo, kako naj enotno s svojimi duhovniki vodniki sodelujejo za probudo verskega življenja med svojimi rojaki širom Amerike. To je nujna želja svetega Očeta Pija XI., da bi vsepovsod dobri verniki sodelovali s svojimi dušnimi pastirji za prenovljenje src ljudi in jim zopet dali pravega katoliškega duha. Ta je poglobitni namen prvega vseslovenskega ka-

toliškega shoda na ameriških Brezjah. Velik in vzvišen je ta namen, dosegli ga pa bomo z združenimi močmi, da vsakdo dela po svojih močeh zanj in goreče moli za srečen izid shoda.

Evharistični dan

meseca junija na ameriških Brezjah bo drugo nedeljo po Binkošti, to je 2. junija. To nedeljo bo tudi procesija sv. Rešnjega Telesa. To nedeljo bosta blagoslovljena nova kipa slovenskih apostolov svetih bratov Cirila in Metoda.

Naš misijonar p. Odilo

je po Veliki noči obiskal te-le nasebine: Veliki teden Little Falls, N. Y., in Canonsburg, Pa. Drugi teden po Veliki noči je imel sv. misijon v Collinwood-Cleveland. Za mladino je imel na tem misijonu angleške govore Rev. Oman, predsednik katol. shoda. Father Odilo pravi, da je bil collinwoodski misijon najlepši, kar jih je imel v Ameriki. Bil je okoli 5000 sv. obhajil. Ustanovil je društvo Najsv. Imena, h kateremu je pristopilo blizu 200 fantov in mož. Častna armada! Iz Clevelanda je šel naš misijonar v Burgettstown, Pa., kjer je dal ondotnim Slovencem priliko, da so zadostili velikonočni dolžnosti. Od tretje do četrte nedelje po Veliki noči je imel sv. misijon v Indianapolis, Ind., pri duhovnem vodju kat. Jednote, Rev. Cverčkotu.

Meseca majnika je misijonaril na zapadu in sicer od 5. do 12. maja v Rock Springs, Wyo. Od 19. do 26. maja pa v Butte, Montana. Iz Montane jo je mahnil v državo Kansas in sicer v Frontenac, kjer je bil že lani, pa so ga Slovenci zopet prosili, naj pride med nje. V začetku junija bo pri njih. Piše, da je vedno zdrav in korajžen ter se vedno zna kaj pošaliti. Celo nad urednika Ave Marije se včasih spravi!

Sredi junija pride naš misijon-

nar v Lemont, da se malo pripravi za kat. shod. Takrat ga boste zopet slišali. Po kat. shodu mora odriniti v stari kraj, ker ima velike sitnosti radi potnega lista. Letos so zahtevali od nje \$500.00 varnosti. Le pod tem pogojem so mu podaljšali bivanje v Ameriki še za eno leto. Torej ne kaže drugega, kakor v stari kraj mora, da zadevo uredi. V jeseni se bo zopet vrnil nazaj, da nadaljuje misijonsko delo, ker ima oddane misijone še za celo leto 1930. V starem kraju si misli poiskati tudi pomočnika-misijonarja, sicer bi moral sam opešati. Vožnja ga bo seveda stala mnogo, pa zaupa na božjo previdnost in na naklonjenost dobrih src. Po dveh letih težkega dela je tudi zaslužil malo počitka in razvedrila.

Pozor rojaki!

Te dni so v Ljubljani prišli na sled nekemu novemu tatu ameriških pisem. Sedaj sedi v preiskovalnem zaporu ljubljanskega sodišča. Ker so bili pri njem na domu pravkar upradena ameriška

pisma, ni mogel tajiti. Jokaje je priznal, da je že sem od novega leta izvrševal nepošteni posel in denar, ki ga je dobil v pismih, sproti zapravljal. Pravi, da si je vsega skupaj prilastil približno 12,000 Din. Izpraznjena pisma je metal ali v peč, ali v Ljubljano. To poslednje ga je izdalo. Onim, ki v Vevčah čistijo "grablje" tega, kar Ljubljana naplavi, se je čudno zdelo, da pri naša toliko raztrganih ameriških pisem. Sporočili so to poštnemu ravnateljstvu. To je že od druge strani čulo pritožbe, da neregistrirana denarna pisma zginjajo v neke nepoštene roke. Postalo je pozorno in končno vlovilo ptička. Podpisani, ki je po novem letu započel med ameriški rojaki propagando za naročbo "Cvetja", sumi, da bi znalo biti med ukradeni pošto tudi kako pismo zanj, bodi denarno, bodi kako drugo. Da bi v tem slučaju rojaki ne mislili, češ, da se za njih naročila ni zmenil, smatra za uместno, jih o tem obvestiti. Ker bi si bil rad na jasnem, je li njegova sumnja upravičena, ali ne,

prosi vse one čislane rojake, ki so list po njem naročili ter v pisemu poslali denar, naj mu to nemudoma sporoče. Par takih naročil z denarjem je došlo. Tistim se je list takoj dostavil in imajo v njem potrdilo, da se denar ni zgubil. Da v prihodnje ne bi kdo trpel škode, bi svetoval in prosil krajevne zastopnike Ave Marije, naj oni naročnino za Cvetje pobero in pošljejo ali v Lemont, Ill., ali pa po banki semkaj.

Naslove naročnikov pa bo najbolje, če naravnost sem pošljejo. Prvič uprava Ave Marije ne bo imela radi tega sitnosti in stroškov, drugič bodo pa list naravnost in tedaj tudi prej dobivali. Le v slučaju, če bi se kaka številka izgubila, naj jo reklamirajo iz Lemonta. Včasih kdo tudi sestram karmeličankam kaj pošlje in se priporoči v molitev. Tudi kako tako pismo je morda šlo v zgubo. Vsi morebitni ti slučaji naj se javijo ali njim ali nam.

Bog Vas živi!

Rev. Hugo Bren, O.F.M.,
Ljubljana, Marijin trg 4.

Iz našega ofisa.

ZAHVALE.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomočnici za zopetno zdravje moje hčerke. Priloženo pošiljam mali dar.

Mrs. Leo Mladič, Chicago, Ill.

Najlepše se zahvaljujem Mariji Pomočnici za zopetno zdravje. Bodi zahvaljena nebeška gospa, da si uslišala mojo milo prošnjo! Priloženo pošiljam dar \$2.00 v podporo lista.

Frances Lamut, Chisholm, Minn.

Dragi g. urednik:—Prosim, priobčite to zahvalo, ki jo izrekam iz celega srca Mariji Pomočnici. Bila sem nevarno bolna, mnogokrat sem iskala pomoči pri raznih zdravnikih. Bilo je brez uspeha. Ali, ko sem se obrnila do naše nebeške Matere, sem bila uslišana. Zato ji izrekam na tem mestu javno zahvalo.

Mrs. D. M., Cleveland, O.

Iskrena zahvala sv. Jožefu in Mali Tereziji za srečno prestano operacijo. — Njunemu varstvu se priporoča še nadalje
Šolska sestra.

Za cvetlice so darovali:

Mary Bambich \$1. — Ponovno nam je darovala Mrs. Mary Trstenjak več krasnih cvetlic.

Mrs. Mary Skul je nabrala \$10 za razsvetljavo v cerkvi.

Miss Mary Sterk \$1.50 za cvetlice na Marijinem oltarju, lep oltarni prt pa je darovala Mrs. Agnes Korelec, Joliet, Ill.

Šmarniški dar in lučke pri Mariji Pomočnici:

John Jordan \$1, Dev. Mary Peterka \$2, Modrič Anna \$1, Jos. Cerjak 75c, Angela Berus 50c, Josie Cimperman \$1, Katarina Setina \$3, Math. Stefanich \$20, Fannie Verbaj 50c, Anna Jakosh 50c, Mary Skulj \$1, Mary Kobal \$1, Louis Berce 50c, Jakob Prestor \$2, Prijatelj Anton \$5, Frances Mervar \$1, Mary Hraster \$13, Mr. Pink \$1, Frank Černe 50c, Amalija Krulc \$1, L. A. Princ \$1, Jos. Drešček \$2, Leonard A. P. Jos. 50c, Josephine Prebil \$1, John Pengercich \$1, po Mr. Franku Ulčar \$2, Math Ivanetich \$1, Anna Malenšek \$6, Lapor Mary \$1, Frank Kenik \$5, John Adamich \$1, Veronika Bajc \$4.80, družina Glavach \$5, T. A. \$2.50, Franciška Russ \$2, Mary Slivnik \$1, Anna Walter \$1, Neimen. Cleveland \$2, Math Završnik \$1, Johana Glinšek 50c, Josephine Meglen \$1, Anna Žagar \$1, Kat. Radež \$5, Mary Vidmar

\$1, M. Judnič \$1, Frank Mihovar \$1, Jennie Sedmak \$1, Jennie Travnikar \$5, Frank Avsec \$1, Josephine Avsec \$1, Terezija Kocina \$1, Pavel Mikula \$1, Katie Sime \$5, Bankše Ignac \$1, Nikolaj Badovinac \$1, Katinka Fajfar \$1, Mary Loušin 50c, George Flajnik \$6, Katie Bichek 25c, Neim. Calumet \$1, Mary Zerovnik \$1, Joseph Kastele \$1, Helena Žgajnar \$1.50, Elizabeth Komín \$1, J. Anna Kussman \$1, J. Suštaršič \$1, Mrs. K. Judnich \$1, Mary Govže \$1, A. Grošel \$1, Neim. Cleveland \$1, Josephine Požel \$1.10, Louis Grebnak \$1, Anna Petek \$1, Mary Sebanec \$2, Matija Juzeli \$1, Mary Prestor 50c, L. Umek \$1, Mrs. Math Kremesec \$2, Anna Koren 50c, Neim. Indianapolis 50c, Frances Vičič \$2, Rosie Možina \$1, Antonija Robar \$2 (v zahvalo), Anton Jakšetich \$1, Mary Shneider \$1, Ambrozich Frank \$1, A. Baska \$1, Mary Swan 50c, Blaž Moličnik \$1, Frances Kvaternik 50c, Frances Vouk \$2, Agnes Pavlin \$1, Mr. Mestek \$1, Men. Bosh \$1, John Kovacich \$1, Marko Dragovan \$4, John Samida \$1, Lena Gasser 25c, Krescencija Krivic \$1, Jos. Jošt \$2.50, Frances Berus 50c, Rosberník 25c, Rosie Golobich \$1, Marga-

reta Kapsh \$2, Anton Stefanich 50c, Johana Kastelic \$1, Terezija Lubi \$1, Mrs. Anton Završnik 50c, Mary Horvat \$1, Agnes Sever \$1, Barbara Malnar \$2, Anna Coff \$1, Frances Skulj \$1, Louis Kraus \$1, Mary Gosenca \$1, Neimen. Pittsburgh, Pa. \$1, Mary Godec \$1, Agnes Bokal \$2, Agnes Zakrajšek \$1, Rozalija Čič \$5, J. Perc \$1, Leo Jurjevec \$1, Frances Vrabich \$5, Mrs. Lamshek \$5, Mrs. Simonelich \$1, Anna Plemel \$1, Frances Dornik \$1, Antonija Stefančič \$5.50, Mary Pavlešič \$, Mary Breclenik \$1, Mary Pristav \$2, Anna Banks \$3, Barbara Globočnik 50c, Ema Pakiž \$1, Dorothy Majcen \$1 (Sv. Ter.), Mary Spehar \$1, Phil. Zagar \$1, Jennie Vidmar \$2, Marjeta Kvas \$1, John Burgstaler \$5, Louis Blažič \$1, J. Svete \$1, Joseph Smrekar \$1, Frank Zot \$1, Edlinger Alojzija \$1, Magd. Brišar \$1, Joseph Zalar \$1, Suklje Marg. \$1, Amalija Uršič \$1, Frank Lustik \$1, Avgust Hočevar \$3, Julia Klarich \$1, Mrs. Peter Fisher \$3, Anna Dolinšek \$1, Mary Zortz \$1, Agnes Fabjan \$1, Kat. Zagar \$1, Mary Babich \$2, Josie Cimperman \$5, Anna Kobe \$5, Uršula Masick \$1, Jakob Segar \$5, Frances Lavrich \$2, Frances Segar \$1, Mary Sebo \$5, Marko Bluth \$1, Marija Terlep \$1, Uršula Ambrus 30c, Uršula Konda 30c, Math Ramuta 25c, Mary Kovač \$1, Frances Mohorich \$2, Helena Zore \$1, Agnes Matkovich \$1, Mary Bambich \$1, Mary Muc 50c, Antonija Voncina \$1.20, Mrs. Joseph Justin \$1, George Nemanich \$1, Mrs. Jalovec \$1, I. Smrekar \$1, Mary Bende \$1, Anna Mezolanik \$1, Elizabeta Smintich 50c, E. Feliks \$2, Neimenovana Eveleth \$1, Jos. Russ \$1.

Ferdinand Lah \$1, Juričič \$2.50, Mrs. Perko \$1.50, Miss Mary Sterk 50c, Mr. \$1.00.

Darovi za list Ave Maria:

Mihael Kobe \$2, Uršula Ivšek 50c, Katinka Pavlich \$5, Barbara Globočnik 50c, Mary Slivnik \$1, J. Varšek \$1, Mary Cesar \$2 (v zahvalo), Antonija Terlep \$1 (v zahvalo), Jos. Zore \$1 (v zahvalo), Mrs. K. Judnich \$1, Mary Swan 25c, Mrs. J. Kuhar \$2; ista je darovala tudi lansko leto \$2, kar je bilo pomotoma izpuščeno. Andrew Kosir 50c, Agnes Xeller \$1, Tutti Jennie \$1, A. M. Hegler \$1, po Mrs. Barbari Globočnik \$2, Agnes Fabjan \$1, Apolonija Guzel \$1, Mrs. J. Justin \$1, Mary Toleni \$1.

Člani Apostolata sv. Frančiška so postali:

Mary A. Hegler \$5, Agnes Korče \$10, Mary Glavan 50c, Anna Jakoš 50c, Antonija Cewernik \$10, Antonija Malenšek (za dva) \$20, Mary Slivnik \$10, Mary

Peterlin \$10, George Flajnik \$10, Helena Zgajnar 50c, Mary Trinko \$10, Mrs. K. Judnič \$1, Mary Prestor \$1.50, Ignac Grabljevič \$1, Frank Gazvoda \$10, Mary Klop 50c, Margaret Mestek \$1.75, Marko Dragovan \$10, Marg. Kapš \$10, Barbara Malnar 50c, Frances Dornik \$10, Frank Simonelich 50c, Alojzija Simonelich 50c, Anna Banks \$1, Mihael Gerdovich st. \$10.

Darovi za kolegij:

A. Susteršič \$1, John Pangercich 50c. Mr. August Jakopič je daroval za samostan \$10, za piruhe novincem \$5.

Za sv. maše so poslali:

Frances Kroshal \$5, Neimen. Cleveland \$3, Mrs. Steve Grahek \$3, Frank Zitnik \$1, Agnes Lozar \$1, Družina Muhičič \$2, Mrs. Sprajcer \$2, Barbara Težek \$1, Mary Zidar \$2, Mrs. J. Fister \$1, John Jordan \$5, Mary Jordan \$1, Mrs. Jacob Šega \$2, Mrs. Struna \$1, Mrs. Lavrich \$1, Frances Jenko \$2, Anna Oblak \$1, Joseph Jug \$1, Frances Mavtingar \$7, Josephine Samoturčin \$3, Mr. Natnik \$2, Anton Tomsic \$1, Anna Modrich \$1, Anna Petrasich \$5, Frances Kastelic \$1, Mrs. Josephine Prebil \$1, Angela Berus \$1, Frank Babich \$3, Josie Cimperman \$2, Fannie Verbajš \$1, Angela Winter \$2, Josephine Dessutick

Nove naročnike so ponovno dobili:

Frank Ulčar 38, Marko Mihelich 7, Mary Kobal 3, Lucija Gregorcich 2, Leo Dolinšek 1, Rev. J. J. Oman 1, Rev. Odilo Hajnšek 20, Frances Urh 1, Frances Dornik 1, Andrew Košir 2, Mary Zidar 1, Math Zugel 1, Josephine Ulčar 1, Barbara Kolbezen, Mrs. Katarina Kapel se je sama naročila. Sam se je naročil tudi Rev. P. Edward Vogrin, O.F.M., Cap. v starem kraju.

\$4.50, Mary Hrastar \$2, Frank Černe \$1, Antonija Cervenik \$2, Amalija Krulc \$1, Mary Kamin \$2, Joseph F. Bucich \$1, Margaret Mulec \$5, Louise Mestek \$1, Josie A. P. Leonard \$1, A. Susteršič \$1, Uršula Suler \$1, John Koritnik \$1, Leo Kukar \$1, J. Krolnik \$1.20, T. A. \$1.50, Julija Kapic \$10, Anna Walter \$1, Katarina Radež \$3, Katarina Bicek \$2, Geo. Panjan \$1, Ivanka Guzel \$1, Mr. H. Judnich \$1, Mary Govže \$1, Antonija Berus \$2, Neimen. \$2, Frances Skulj \$2, Peter Zakrajšek \$2, Frank Ambrozich \$5, Frances Kvaternik \$1, Marko Dragovan \$1, John Samida \$1, Barbara Malnar \$1.50, Anna Coff \$1, Frances Skulj \$1, Mary Gosenca \$1, Agnes Zokal \$1.50, Družina Lestan \$1, Frances Vrabich \$2, Mrs. J. Lamšek \$1, Mary Pavlešič \$12,

Družina Simonelich \$1, Anton Racke \$2, Mary Kozarich \$2, Frances Pirman \$4.50, Anna Tonsich \$5, Julia Klarich \$1, Josie Cimperman \$1, Frances Lavrich \$1, Uršula Ambrus \$1, John Zelko \$1, Martin Konda \$5, Uršula Konda \$1, Math Ramuta \$1, Agnes Matkovich \$2, Mary Bambich \$1, George Nemanich \$1, Mary Bende \$1, Elizabeth Smintich \$1.

IZ UPRAVNIŠTVA.

Pismo potovalnega zastopnika:

Velecenjeno upravnistvo:—

Sedaj se poslavljam iz New Yorka. Težka je bila moja služba tukaj. Ako mi ne bi tako ljubeznivo pomagali č. g. župnik P. Aleksander po mestu New York, v Brooklynu pa Mrs. Katie Schneller in Mr. Jos. Skrabe, bi bil težko kaj opravil. Dragi dobrotniki! Še enkrat se Vam najpristrčneje zahvaljujem!

Mnogi se pritožijo, da ne dobivajo lista redno. Sprevidel sem, da je dovolj takih, ki se ne zanimajo, da bi pisali na upravo, da so se preselili. V upravnistvu ne morejo tega vedeti na noben način, ako jim ne sporočite.

Sedaj bom pa krenil proti Bridgeportu, Conn., potem pa še enkrat obiščem ostale naselbine v Pennsylvaniji, kakor Bethlehem, Forest City itd. Že vnaprej se priporočam vsem cenjenim rojakom, da bi mi šli na roko, da se tako list Ave Maria, ki je vedno lepši, bolj in bolj razširi med ameriškimi Slovenci.

Še enkrat vsem skupaj in vsakemu posebej prisrčni: Bog plačaj!

Frank Ulčar, pot. zast. lista A. M.

P.S.:—Mnogokrat smo že opozarjali, da je na vsaki številki označeno, do kdaj imajo cenjeni naročniki plačano naročnino. Vendar pa pridejo še vedno pritožbe, češ: ker nisem vedel, kdaj je naročnina potekla, zato nisem plačal(la). Zatorej Vam ponovno povemo, da številke, ki so zraven naslova, kakor n. pr. 6-29, pomenijo, da je Vaša naročnina potekla junija 1. 1929.

Prosimo, upoštevajte to. S tem nam prihranite mnogo nepotrebnega dela in sitnosti. Iz stare domovine dobivamo pritožbe, da mnogi lista ne dobivajo. Mi smo iste, ki plačujejo list za svoje opomnili trikrat, naj naročnino obnovijo, ako hočejo, da bomo list še nadalje pošiljali v stari kraj. Precejšnje število jih je ta opomin vzelo na znanje. Kdor ga pa ni upošteval, tisti je kriv, če smo njegovim sorodnikom list ustavili. Imamo še nekaj števk od februarja naprej in z istimi lahko postrežemo, ako želi kdo naročnino za svoje poravnati in nadalje plačati. Toliko v prijazno pojasnilo.

Upravnistvo Ave Marije.

Naši mladini.

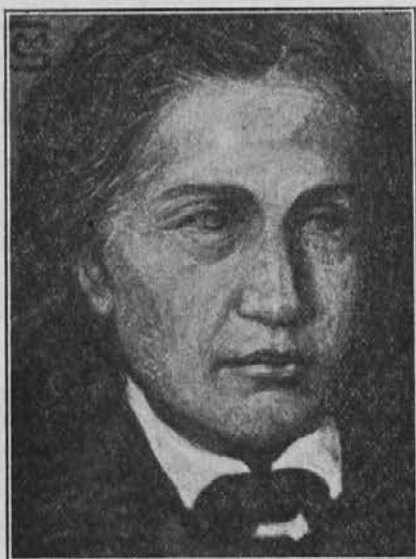
SLOVENE LITERATURE.

By **Albina J. Wahcic.**

(Concluded.)

Lyric Poetry.

THAT is mythology? Mythology is a crystallization of social life. "Vile," playing a most important part in mythological life, were said to be made of sun rays, dwelling in the clouds and after coming down to earth, living in the mountains and woods. They were very beautiful and never grew old. This is the typical mythological ideal used by Slovene poets.

Dr. France Prešeren.

Slovene poetry falls into three groups: Realistic, developed by Levstik and Jenko; Romantic by Stritar; and Religio-romantic by Prešern and Gregorčič. The Realistic poetry takes up and continues the folk song; Religio-romantic may also be termed idealistic realistic and is an expression of folk religion. These two types are truly Slavic. The Slovene romantic poetry is influenced in the Western world.

Levstik in his poetry does not embody composite characteristics; his poems are purely individualistic.

Jenko introduces the softest elements of folk song in his poetry. His works have a superb quality, highly artistic. No one came closer to Slovene folk song than Jenko.

The poems of Aškerc belong to the heroic type but his ballades are more Serbian than Slovene.

Stritar and Levstik are the greatest critics in poetry. Levstik's criticisms are fine examples of satire and cutting irony. One of Stritar's works is "Dunajski Soneti". The Western (Romantic) and the subjective (Religio-romantic) are combined in Stritar's poetry for which reason he was called pessimistic.

Prešern is the greatest of the Slovene poets. Like Milton, he was a student of Petrarcha, but Prešern surpassed Milton. Prešern's poetry characterizes refined feeling and touching pathos. "Sonetni Venec," a group of fifteen sonnets, is a historical poem regarded as a masterpiece. The arrangement of the last line is the first line of the next stanza.

Prešern is a master of language. He never repeats himself. Each poem is a classic. Some of the poems are: Rozamunda, an epic; Judovsko dekle, typifying the winning of love; Nuna in kanarček, sublime love; Krst pri Savici, love romance; Christianity vs. Heathenism, psychic struggle. "Dohtar" typifies the frivolous element.

Gregorčič was a student of Prešern. The religious element in Prešern is subjective and specializes Slovene people. Gregorčič whose technique is not as perfect as that of Prešern, writes mostly odes. —"Pogled v nedolžno oko," "Nevihti," "Soči," "Dekletova molitev," "Nazaj v planinski raj," is a touching poem although it has no theme. "Jeftejeva prisega" is called pessimistic, because it is too strong; "Človeka nikar" takes up science like Tennyson and is scarcely poetry. "V obrambo" defines his motives in poetry. Gregorčič is the most popular Slovene poet. His "Translation of Job" is excellent. His language is simpler than that of Prešern.

Valentin Vodnik has first written a large collection of poems in Slovene language, but he is not a poet in the true sense of the word. The best Representative of Slovene Moderne is Oton Zupančič.

Due to the deep subjective spirit in many of the Slovene poems, it is difficult to translate all Slovene poetry and at the same time carry over this spirit into another language.

The Slovene nation has many more exponents of its literature besides those mentioned in this brief sketch of "Slovene Literature". It is to be hoped that some day in the near future, other nations may be given the opportunity to see and appreciate the beauty, the great wealth of beauty that is found in Slovene writings, through the endeavors of some worthy translator.

THE END.

P I S M A .

1024 Lincoln St., North Chicago, Ill.
May 3, 1929.

Častiti Gospod Urednik:—

To je moje prvo pismo ki ga vam pišem. Jaz hodim v šolo Matre Božje in sem v šestem razredu. Jaz sem 12 let stara. Jaz in mamica rada beremo Ave Maria. Komaj čaka kedar pride.

Sedaj končam to moje slabo pisanje in bom šla k svetemu obhajilu za Vas in Vas prosim, tudi Vi molite za nas.

Vas lepo pozdravim in moja sestra in mama. Z Bogom.
Mary Mozina.

901 Commonwealth Ave., Waukegan, Ill.
May 6, 1929.

Rev. & Dear Father:—

Just a few lines to tell you what I have been doing these days. I am fine. The weather here is getting warmer than it was the last two weeks. How is the weather out in Lemont?

We are going to begin our final examinations May 26. I have to study hard that I could know them. I'll have to pray and ask the Blessed Mother to help me, for this is her own month. Sometimes this month I'll offer up the Holy Communion for you, Father.

The children that were studying to make their first Holy Communion, made it yesterday, at the eight o'clock Mass.

Our Pastor, Rev. Father Azbe, is leaving us May 29 for Europe for a year or two. He has to have a long rest.

I think I will close now, hoping to hear from you soon. — I remain, yours truly,
Mary Grom.

P.S.:—I still remember you in my prayers.

April 30, 1929.

Dear Father:—

My mother is sending you \$2.50 for a new subscription to the St. Francis Magazine and also \$2.00 for The Catholic (shod in Slovenian), I don't know how to pronounce it in English. The extra 50c you can light a few candles for us to the Blessed Virgin Mary.

Mother and I are going to Europe. I am sure it's quite a surprise to you, Father. If we would not go to Europe I'm sure we would have come to Lemont.

We are sailing May 4 on S.S. "Vulcania". It goes to Trieste, Italy, it takes 12 days. From there we go to Ljubljana (I never can spell Slovenian words). We are going to visit Germany and we are coming back to Paris then, we will take a French Line back.

My aunt Mrs. Ganser her daughter Mary and my mother's cousin Mrs. Sidler are also going with us. My other two cousins, Francka and Cilka Burgar are going May 15, on the "Paris". We are all to meet in Ribnica.

My mother and I are going to make a novena (9 days) na

Breže. We'll stay in a hotel in Breže and go to Mass and communion every morning and have Masses offered up for us.

I'm sure the trip will be lovely only I'm so afraid I'll get seasick. That would be awful especially for 12 days. Father, please, pray for me that I won't.

Will close now with best regards to you and all the Fathers from us all. — I am, sincerely,
Marion Burgar.

Članice Dekliške Marijine Družbe cerkve sv. Jožefa v Jolietu so praznovalе "Materni Dan" v nedeljo, dne 12. maja s skupnim sv. obhajilom za svoje matere pri peti sv. maši ob 8. uri. Častiti g. Benigen Snoj, O.F.M., iz Lemonta, so imeli krasno pridigo na ustanovljenje in razširjanje obhajanja Maternega Dne in na dolžnost otrok do matere.

Popoldne ob 3. uri so družbenice, katerih je bilo čez sto, priredile program in mali banket svojim materam v Slovenia dvorani, katerega so se udeležili tudi č. g. župnik Father Plevnik in pomožni župnik, Father Butala.

Program je bil sledeči:

1. Welcome May Laurich
2. Pesem Materi Mariji (Pri Tebi, o Marija zbrane) Poje Dekliška Marijina Družba
3. Pozdrav Bertha Mutz
4. My Mother (Song) Sodality Members of Senior Choir, accompanied by Mary Žagar.
5. Reading Josephine Judnič
6. Materi (Pesem) Poje Dekliški zbor, spremlja Lillian Grahek
7. The Nine-Fifteen Lucille Živetz
8. Mothe is Never Too Weary (Song) Sodality Members of Junior Choir, accompanied by Mary Vranešič.
9. Mati (Reading) Anna Fabian
10. Voščilo Anna Vertin, Rose Gale, Rose Gregorich
11. Slika moje matere (Duet) Pojeta Lillian Grahek in Frances Zelko, spremlja Mary Žagar.
12. Between Two Loves (Reading) Gen. Laurich
13. M-o-t-h-e-r (Song) Entire Sodality
14. How do you do? Waitresses
15. Zapojte Jeziki Pesem) Poje Dekliška Marijina Družba

Miss B. M.

Euclid Village,, 740 E. 232d St.
May 8th, 1929.

Velečastiti Father Salezij:—

Gotovo bi vsi, ki čitajo Ave Marija, radi vedeli, kako je v spomlad tu Euclidu? Oblekel je zelen plašč in ga posul z nežnimi rožno barvnimi cvetkami pa tud ptički žvrgole. Glih tako kot pojemo "Že slavčki žvrgolijo".

V naši cerkvi je priprost Marijin oltarček okrašen z raznimi cveticami in vsak večer imamo šmarnice. Povem vam tud, da so mel dobre Euclidske žene in dekleta 28. Aprila igro "Dve Materi". Dopadlo se nam je — smilila se nam je Olga ko je bila vklejena v ječi in vesel smo bili ko jo je Marija in angelci rešili iz ječe. Sedaj se pa mi otroci učimo igro za 20letnico mašništva č. g. župnika Rev. Vukoniča. To bo še lušn. tak

nam nič ne zmanjka novic.

Dežja ne falí. Imamo cel Lake St. Christina Lake na yardu — če bi imeli čovn bi kar v Chicago veslal in po kanalu dalje tje v Lemont.

Prav lepo pozdravimo Marijo na Lemontskih Brezjah ter jo prosimo da naj posebno blagoslovi nas Euclidske otroke. — Srčno vas pozdravljamo mladina pri sv. Kristini, posebna vaša
Mary Coprich.

Sheboygan, Wis., May 3, 1929.

Častiti Gospod Urednik:—

Tudi jaz se morem enkrat oglasit iz Sheboygana. Videla sem v Ave Mariji, da ste hudi, ker letos v Sheboygan tako redko oglašamo. Zato pa morem enkrat kaj pisat.

Jaz hodim v Sheboygan High School, ki se mi zelo dopade. Tudi jaz vlani sem hodila v katoliško šola (S. S. Cyril & Methodius School) in častita sestra Sabina je nas učila in smo zelo radi jo imeli. Škoda da jo ni več tukaj, in radi bi videli da bi zopet enkrat še prišla v Sheboygan.

Ta mesec bomo imeli sv. obhajilo in tudi bomo imeli v jeseni sv. birmo. Jaz sem že bla pri sv. birmi, in takrat smo vsi bili veseli, posebno zato, ker so prišli škof Jeglič s starga kraja. Zdaj pa bom končala ta moj dopis, da ne bo predolg.

Vas pozdravlja,

Julia Jenko.

Kansas City, Kans., May 6, 1929.

Dear Brother:—

I have received your letter and I was glad to get it. I am kind of late to answer it.

I am going to school every day and I get along pretty good. Our bishop Rt. Rev. Bishop John Ward died about two weeks ago. He was 73 years old. He blessed our new church last year and he confirmed me. (This means birmal.)

We are going to have birma June 2, and my little sister will go.

We had a boy here that was going to Atchison, Kansas, to study for a Father, he came home sick and died in the hospital.

Marko Mihelič is still here in Kansas. I don't know if he is doing any business here, he never came to our home yet.

We have funny weather here. One day it is hot and another day it is cold and rainy.

I will try to write a letter for Ave Maria next month, too.

I haven't anything else to tell you. I give you my best regards.

Respectfully yours,

William Suinick,

509 Elizabeth Ave., Kansas City, Kans.

1312 N. Broadwav, Joliet, Ill.

May 13, 1929.

Častiti gospod Urednik:—

Rada bi Vam napisala prav lepo pismo pa še ne znam dobro skupaj spraviti kar bi bilo zanimivega za Vaš list.

Jaz sem učenka 6. razreda, moja učiteljica je Sestra M. Natalia. Rev. Father Butala nas pa učijo za sv. Birmo. Mene veseli učenje in šola.

Veliko smo se naučili v šoli. Aprila 21 smo tudi imeli svoje igre. Vsaki razred je nekaj igral od prvega pa do osmega razreda. Sedmi in osmi razred pa ima svojo igro 16. junija, ko

bode tudi sklep šolskega leta in graduiranje učencev in učenk osmega razreda.

Še nekaj Vam moram povedati, kar nas vse prav veseli in že komaj čakamo na to: Dne 19. maja, to je ravno na Binkoštno nedeljo bomo imeli pri nas sv. Birmo in zjutraj ravno na ta dan bomo imeli tudi slovensko sv. Obhajilo. Za slovensko sv. Obhajilo se tudi jaz pripravljam. Učijo nas pa častiti gospod župnik Rev. Father J. Plevnik. To bode ves veseli in pomenljiv dan za našo župnijo, še posebno pa za tiste, ki bodo prejeli zakrament sv. Birme.

Ker se šolsko leto bliža h koncu, nam je treba dobro čas porabiti, da bomo mogli naše iskušnje (Examination) dobro narediti, drugače nam bode hudo preden počenje September, ko se šola prične.

Vas najlepše pozdravljam častiti gospod urednik in vse, ki radi čitajo list Ave Marijo.

Helen Bregar, učenka 6. razreda šole sv. Jožefa.

1112 Lincoln St., North Chicago, Ill.

May 4, 1929.

Častiti Gospod Urednik:—

Tudi jaz bi rada prišla enkrat v vaš list Ave Marije in sem notri videla, da je dosti dopisov od otrok moje starosti, in znajo lepo slovensko pisat. Sem si mislila da bi se tudi jaz oglasila v vašem listu.

Jaz sem 13 let stara in v šestem razredu v šoli 'Matere Božje'. Mi se dobro učimo v tej šoli, in imamo dobro sestro.

Zdaj bom končala ta moj dopis, da ne bo predolg, ker se bojim, da ne bom dobila placa v listu Ave Marija na vašem kornjerju. Pozdravim vse prijatelje tega lista, posebno pa vas Gospod Urednik.

Stephania Prebil.

A CONCERT.

By **Albina J. Wahcic.**

Notre Dame High School, 1325 Ansel Rd., Cleveland, O., has been privileged to have as guests many famous and prominent men and women. Concert artists, dramatists, poets, speakers, lecturers have received plaudits from the student body in the Notre Dame Auditorium, but never was such an ovation given to anyone as to the artist who gave one of his incomparable concerts there on April 18th—Mr. Anton Šubelj.

Eight hundred Notre Dame students listened to our Slovene songster. From his first entry upon the stage to the very end, Mr. Šubelj commanded perfect attention from each individual in the Auditorium. His every word, his every song was followed without the slightest wavering of interest. The applause was spontaneous and almost stormy in its intensity. After every group of songs, he was encored again and again. When the last song was announced a loud prolonged sigh expressed the regret that the concert was almost over.

Both Sisters and students were eloquent in their praises. They were whole-heartedly enthusiastic and expressed a desire to hear him soon again. The beautifully lyric and sonorous quality of his voice, together with that indefinable something which we call personality, invariably attracts everyone who sees and hears him.

The program was composed of classical songs of varied types, as follows:

1. Nocoj je pa lep večer.....E. Adamič

2. Elegie Massenet (in French)
3. Prologue from Pagliacci..... Leoncavallo

1. Evening Prayer Moussorgsky
2. My Old Kentucky Home..... Foster
3. Macushla Macmorrhough
4. Hosanna Grainier

1. Zagorski zvonovi.
2. Megla v jezeru.
3. Slepec.
4. En šuštar me je vprašu.

79 R. 1 Mt. Assisi, Lemont, Ill., May 14, 1929.

Prečastiti gospod urednik:—

Skoraj sem malo prevelika za mladinski oddelek, a za kakšno pravo pisateljico pa premlada, zato pa se pridružim mladini, od katere se hočem danes posloviti. Ako bo božja volja, se hočem čez par let pokazati kot redovnica, šolska sestra III. reda sv. Frančiška.

Ni dolgo odkar me je moja mamica pestovala, trudila se z menoj, da bi ji enkrat bila v korist in podporo, a prišlo je drugače. — Čutila sem poklic za redovni stan in sedaj se nahajam na gričku Assisi. Hvaležna sem ljubemu Bogu za to milost. Hvaležna sem pa tudi ljubim starišem, ki so me pošiljali v katoliško šolo.

Dne 15. febr. 1929 sem bila sprejeta v apostolat, dne 15. avgusta pa, ako bo božja volja, bodem sprejeta v redovni stan.

Moji dobri stariši me tu in tam obiščejo.

Za Mothers Day sem poslala svoji mamici šopek in tele vrstice:

Glej mamica draga,
Anica Tvoja prihaja,
Prinese Ti šopek cvetic
In znjimi še nekaj vrstic.
Izražajo željo gorečo,
Da Bog ohrani ljubečo
Mi mamico mnoga še leta,
Po smrti pa sv. nebesa.

Jolietska Ančka.

7-A-R-I. Mt. Assisi, Lemont, Ill., May 14, 1929.

Prečastiti gospod:—

Da ne boste mislili, da smo preveč tihi na gričku Assisi, bodem pa jaz Vam napisala en par vrst, kako se imamo pri nas.

Friškega zraka imamo dovolj, kruha tudi, a tisti Chicaški caki nam včasih manjkajo.

Nič Vam ne bodem povedala, čegava sem — mogoče me bode na sliki spoznali. Med dvanajstimi sem ena jaz.

Vsi me dražijo, ker sem majhna, to je res, da sem najmanjša med nami, to pa ne pomeni, da najmanje znam. O to pa že ne. Imamo se mnogo za učiti — posebno kadar pride profesor iz Joliet.

Že sedaj Vas povabim na veliko slavnost 15. avgusta. Takrat bodem sprejeta v redovni stan. Od 15. febr. sem na poskušnji.

Prosim, molite zame, da ostanem stanovitna.

Lojzka iz Chicage.

ODGOVOR IN MALO GRAMATIKE.

Ta mesec je malo manj pisem. Menda se pripravljajo mladi dopisovavci na izpite, ker se bliža šolsko leto svojemu koncu. Bodo pa v počitnicah več pisali, ko bodo prosti kakor riba v vodi in ptičica v zraku. Morebiti bodo v počitnicah prišli tudi v Lemont na katoliški shod in bodo peli in vriskali v svojem veselju. Le prosite stariše, da Vas takrat vzamejo s sabo, dom pa naj čuvata muca in psiček!

Muca bo dremala in dreto vlekla, psiček pa bo lajal: hov, hov, hov.

Če boste prišli julija v Lemont, boste morali tudi računati. Za pot bo treba nekaj denarja. Zato pa menda ne bo odveč, če se malo pogovorimo o števniki (Numerals).

Ločimo pa te-le števnike: glavne, vrstilne, delilne, ponavljalne in druge.

Glavni števniki—Cardinals so: eden (1), dva (2), tri (3), štiri (4), pet (5) itd.

Vrstilni števniki—Ordinals so: prvi (1.), drugi (2.), tretji (3.) itd. Če dostavimo tem številkam -č, dobimo naštevalne števnike: prvič, drugič, tretjič i. t. d.

Delilni števniki—Distributives so: po en (one by one), po dva (two by two) itd.

Ponavljalni števniki — Adverbs so: enkrat (once), dvakrat (twice) itd.

Zraven teh števnikov še poznamo ločilne (dvoj, troj, četver, peter, šester, stoter, tisočer), množilne (enojen, dvojen, trojen ali trojnat) in nedoločne (malo, nekaj, nič, več, preveč, dosti itd.) števnike.

Nekatere števnike dekliniramo. Števniki nam služijo tudi za podlago pri računstvu, kar Vam je gotovo znano. Rabimo jih seveda tudi pri ulomkih. Vse to in še marsikaj drugega Vam bodo razložile čč. slovenske sestre ali pa Vaši stariši.

Sedaj bodo nastopile velike počitnice, ki se jih pač vsi veselijo. Da boste tem bolj prosti, Vas tudi jaz ne bom motil s svojo gramatiko. Če bo nanesta prilika in nam bo sreča mila, bom šele enkrat v jeseni začel s posebno besedno vrsto, z glagolom.

Urednik Ave Marije.

A UNIQUE LAW-SUIT.

From a Verbal Account by J. Chesnik.

Translated From the Slovenian by Albina J. Wahcic
(Continued.)

The news of the innkeeper's case against him reached Zheja with the force and suddenness of a thunderbolt out of a clear sky. Everybody in the whole county laughed and pointed a finger at him. His son was provoked and Marian wept because of her father's disgrace.

Tradition tells that Zheja went to the city in search of a defendant but found no one. He returned to his village grieved and with bowed head and back.

"Two hundred fifty florins! My God, what ill luck! No one will defend me. Every lawyer advised me to be my own defendant, as soon as I began to complain of his exorbitant charges. It's a hard life. Everything for money, for a thank you, nothing."

Anton Medved was watering his horses at the brook. He was happy and whistled to himself as Zheja passed by.

"Good evening, Uncle Zheja. Do not be so gloomy!"

"Gloomy? Haven't I reason enough to be gloomy. No one to defend me. Every lawyer that I went to refused."

"Uncle, what do you say, if I go with you? With God's help, I'll shaw that attorney a thing or two!"

"You?! I don't believe it. You are wily, it is true, and you read much, but I can't believe that and I can't."

"I do not want to boast, but you may depend on me. Another thing, I'll not go for nothing."

"Even **you** want pay. Everything for money!"

"As remuneration I want Marian."

Zheja thought and considered, finally he reached a decision.

"If you get me out of that innkeeper's hands, she is yours. Very well!"

The two shook hands.

"Let me know the day."

"I will."

These nights Zheja was subject to insomnia. His thoughts always turned upon that wretched lawsuit. His few moments of slumber were mere nightmares. Ogrin persecuted and followed him through the forest with a long knotty stick. He leaped from rock to rock, hid himself in the underbrush, but the innkeeper was ever beside him staring threateningly, stout and broad-shouldered and smiling satanically. He would awaken perspiring; he prayed and repented his indiscreetness in not answering Ogrin's letter and paying those few farthings. He would have been spared those endless trips to Ljubljana, unsuccessful search of a lawyer, the sneers and jeers of the people who rejoiced over his misfortune. He remembered Anton Medved and for an instant hope was revived. But again, heavy thoughts depressed him. Dr. Ivan Ogrin was almost the best lawyer in Ljubljana; he never lost a case. Dangerous play! He will eat you for a small collation. It is not good to eat cherries with the gentry.

Anton Medved, on the other hand, slept soundly and peacefully in his own small room. He had already worked out an exact plan of procedure the same evening on which he spoke to Zheja; since then he gave it not a second's thought. His sleep was not disturbed by grotesque nightmares of the attorney or the innkeeper. During the day he worked hard; he plowed, sowed and planted.

The day arrived when the case was to be tried in the county court. Zheja arose early; the city was four hours distant. He dressed in his finest suit of

clothes, his best pair of boots, about his neck he wore a silk kerchief which he had inherited from his mother, into his coat pocket he stuck a short-stemmed porcelain pipe.

He was weak and weary from sleeplessness and worry. He walked slowly with cane in hand and eyes downcast.

At Medved's he rapped on the window-pane. The mother opened the door and looked curiously at Zheja.

"Good morning! Isn't Anton at home?"

"Good morning! Why look at Florian, you're up early! Anton is in the fields."

(To be continued.)

IN THE REALM OF BOOKS.

By **Albina J. Wahcic.**

Gibbs, George: **THE SHORES OF ROMANCE**, (1928), D. Appleton and Company, New York.

The setting of this fascinating romance is in picturesque New Orleans at the time when the first steamboat, the invention of Fulton and Livingston, made its first trip down the Mississippi River at the phenomenal rate of ten miles an hour. Political struggles and romance are here harmoniously combined.

Van Dine, S. S.: **THE BISHOP MURDER CASE**, (1829).

Another Van Dine mystery. So thrilling and captivating that you cannot lay the book aside until you have completed it. The solution of the mystery is not reached until the very end, although the answer is in the book before you all the while.

Byrne, Donn: **DESTINY BAY** (1928), Little, Brown and Company, Boston.

Destiny Bay in the northern part of Ireland is the scene of action in this story. Lords and dukes, and in general the wealthier class of Irish play an important part. The book is well worth reading for its own sake and for its literary value.

O'Riordan, Conal: **YET DO NOT GRIEVE**, (1928).

Another phase of life in Ireland. It is the story of a youth, son of a soldier and growing up and living among soldiers.

Hay, Ian: **THE POOR GENTLEMAN**, (1928), Houghton Mifflin Co. Boston and N. Y.

"The Poor Gentleman" is dedicated to F. S. "To whose unfailing criticism of all his work the author owes the fact that for fifteen years he has continued to take the same size in hats." The Poor Gentleman in the story is a blind man under forty years of age. A charming and entertaining piece of fiction.

VSEBINA JUNIJSKE ŠTEVILKE:

Oj, Doberdob	str. 161-162	Rajši smrt kot greh (zgodba)	str. 178
Mesečni pridigar (pet pridig)	str. 163-165	Lilijska pota (pesem)	str. 178
Kršč. ljubezen in framasonski satanizem,	str. 165-167	Laktancij o rimskih preganjavcih	str. 179-180
Pri Materi in Slava Mariji (pesmi)	str. 167	Policija (konec)	str. 180-181
Za može, za žene in za druge:		Najlepši (pesem)	str. 181
Katica štirikrat na obisku (II.)	str. 168-169	Glasovi od Marije Pomagaj	str. 182-184
O katoliški akciji	str. 169-170	Iz našega ofisa	str. 184-185
Pozabljen amulet (VI.)	str. 171-172	Naši mladini:	
Frančišek in Evharistija	str. 173	Slovene literature (IV.)	p. 186-187
Mi gremo naprej!	str. 174	Pisma	p. 187-189
Črtica o Karmelu	str. 175-176	Odgovor in malo gramatike	p. 189
		A unique law-suit (story)	p. 189-190
		In the realm of books	p. 190

STALNA SLUŽBA.

bo po dogovoru. Prednost imajo taki, ki se razumejo tudi na poljedelstvo. Ponudbe naj se pošljejo na FRANCISCAN FATHERS, Box 443, Lemont, Illinois.

Iščemo hlapca za govejo živino. Mora biti samski, 30 do 45 let star. Imel bo pri nas stanovanje in hrano. Plača

Vseslovenski katoliški shod v Ameriki.

Pokrovitelj: NJ. EMINENCA GEORGE KARDINAL MUNDELEIN, D. D., naškoj čicaški.

Vrhovni predsednik: REV. J. J. OMAN, 3547 E. 80th Stret, Cleveland, Ohio.

Častni predsedniki: RT. REV. A. OGULIN, Msgr., RT. REV. M. BILBAN, Msgr., VERY REV. B. SNOJ, O.F.M., kom., VERY REV. M. ŠAVS, dekan, VERY REV. A. MIKS, dekan, REV. J. E. SCHIFFRER. Med častne predsestnike so vštet tudi vsi bivši duhovni vodje K.S.K.J. in D.S.D.

Aktivni predsednik: ANTON GRDINA, 1053 E. 32nd Street, Cleveland, Ohio.

Podpredsedniki: REV. KAZIMIR CVERČKO, O.C.M., REV. ANZELM MURN, O.F.M., REV. JOSIP ŠKUR, MRS. MARY GLAVAN in MRS. ANTONIA STRUNA, namestnica.

Tajnik: REV. SALEZIJ GLAVNIK, O.F.M., Box 443, Lemont, Ill.

Blagajnik: LEO MLADIČ, 1941 W. 22nd St., Chicago, Ill.
V širši centralni odbor spadajo vsi slovenski duhovniki v Ameriki, katoliški uredniki, Josip Zalar, tajnik K.S.K.J. in Geo. Stonich, predsednik D.S.D.

Izvrševalni odbor: VERY REV. B. SNOJ, O.F.M., REV. ANZELM MURN, O.F.M., REV. SALEZIJ GLAVNIK, O.F.M., JOHN JERIC, LEO MLADIČ, LEO JURJOVEC in drugi načelniki centralnih odsekov.

Prosvetni odsek: VERY REV. B. SNOJ, O.F.M., REV. V. ŠOLAR, O.S.B., REV. CIRIL ZUPAN, O.S.B., REV. J. M. TRUNK, REV. P. POBBREGAR, in trije uredniki katoliških listov.

Finančni odsek: MR. MARTIN SCHIFFRER, načelnik; MR. OPEKA, MR. JNO DEČMAN, REV. ANZELM MURN, MR. MICHAEL ŽELEZNIKAR. Član tega odseka je tudi MR. LEO MLADIČ, za pisma v prilog financiranja pa skrbi MR. JOHN JERIC.

Prometni odsek: MR. LEO JURJOVEC, načelnik; MR. J. ZALAR, MR. FRANK GOSPODARICH, MR. JOE PERKO,

MR. M. OMERZEL, MR. KOSMACH, MR. STEVE HORVATH.

Stanovanjski odsek: MR. JACOB ŠEGA, načelnik; MR. FERK iz Lemonta, MR. POLJAK iz Summita, MR. FRANK BANICH, MR. LOUIS ŽELEZNIKAR, MR. J. ŽEFRAJ, JR. in MR. SILVESTER HRASTAR.

Dekoracijski odsek: REV. BLANKO KAVČIČ, načelnik; MR. JOHN GOTTLIEB, MR. JOHN JERIC, FATHER SALEZIJ in MR. GRMEK.

Manifestacijski odsek: REV. JOHN FERLIN, načelnik; REV. F. AŽBE, REV. F. ŠALOVEN, REV. PAVEL POBBREGAR, REV. KERUBIN BEGELJ.

Mladinski odsek: MR. J. ZALAR, načelnik; REV. M. BUTALA, REV. A. BOMBACH, REV. LEO in REV. PASKAL; za clevelandskega Orla REV. M. JAGER in MR. LEO KUSHLAN.

Odsek za Jednoto: MR. ANTON GRDINA, REV. KAZIMIR CVERČKO in MR. J. ZALAR.

Odbor za pomoč lemontskemu samostanu: MR. JOHN ŽEFRAJ SR., MRS. M. OMERZEL, MRS. M. KOBAL, MRS. M. BRIŠAR, MR. SEVER, MR. L. KOŠNIK, tajnik, MR. S. HRASTAR, MR. M. KAVČIČ, MISS A. MEDIC, MR. JELENCIČ, vsi od sv. Štefana v Chicagi. Ti si bodo dobili še večje število pomočnikov. V So. Chicagi bo skrbel za pomočnike MR. F. JUVANČIČ, v Jolietu pa MR. J. ŠEGA.

Vseslovenski katoliški shod se vrši v dnevih: 6., 7. in 8. julija letos 1929.

Organizacije, društva, rojaki in rojakinje pripravite se za ta shod. Takega še ni bilo med nami ameriškimi Slovenci. Vabite svoje prijatelje in agitirajte vsepovsod za čim večjo udeležbo!

Naj v vsaki naselbini čim prej izvolijo delovni odbor, ki bo potom svojega tajnika v stalni zvezi s centralnim tajnikom.

Za vsa pojasnila in podrobnosti se obrnite na tajnika shoda: Rev. Salezij Glavnik, O.F.M., Box 443, Lemont, Ill.

FARMA NA PRODAJ.

Vsled starosti ne moreva več obdelovati farme, ki ima najlepšo lego v državi Wisconsin. Najbližje mesto je Greenwood. Farma je oddaljena od šole en četrt milje, od župne slov. cerkve in od postaje pa dve milji. Obsega 120 akrov in sicer 70 akrov zemlje za obdelovanje, 30 akrov pašnika, dvajset akrov gozda, iz katerega se lahko še izseka za \$3,000 lesa.

Farma je priporočljiva posebno še vsled tega, ker je do mlekarne samo nekaj korakov, kamor se redno prodaja mleko, katero prinaša najlepše dohodke. Redi se od 40-60 molznih krav. Proda se z vso živino in poljskim orodjem, ali pa brez istega.

Nadaljna pojasnila daje

MR. JOSEPH JORDAN,
R. 1, Willard, Wisconsin.

Pozor mladeniči!

Brez dvoma je med našimi slovenskimi mladeniči v Ameriki mnogo takih, ki sicer ne čutijo v sebi poklica za duhovski stan, pač pa imajo srčno željo iti v samostan, da bi lažje zveličali svojo dušo. Taki bi našli v našem komisarijatu, ki se vedno bolj širi, tisto mirno življenje, po katerem hrepeni njih srce. Kot samostanski bratje bi lahko silno veliko storili za čast božjo in zveličanje ljudi tako s svojim delom kot zlasti še z molitvijo.

Da postane mladenič samostanski brat, se zahteva samo trdna volja služiti Bogu po našem vodilu ter telesna sposobnost, da more izvrševati opravila v redovnem stanu. Zlasti so dobrodošli mladeniči, ki so izučeni v kakemkoli rokodelstvu. Novodošli so šest mesecev kandidati. V tem času imajo dosti prilike, da spoznajo svoj poklic, ker vidijo od blizu redovno življenje. Če jim ne ugaja, lahko zapuste samostan; ako se pa odločijo ostati, potem dobe redovno obleko in so sprejeti v naš red, ki ima že nad devetnajst tisoč redovnikov.

Mladenič, zakaj ne bi poskusil tudi ti?

Za nadaljna pojasnila piši predstojniku na ta-le naslov:

VERY REV. COMMISSARY PROVINCIAL,
LEMONT, ILLINOIS.

LEPA PRILIKA.

V bližini Marije Pomagaj na ameriških Brezjah v Lemontu je na prodaj lična, zidana hiša. Opremljena je s **centralno kurjavo** in **električno razsvetljavo**. Poulična železnica gre mimo hiše, a do železniške postaje je le nekaj korakov.

Hiša je pripravna za dve trgovini zlasti, ako ima kateri veselje do grocerije, mesnice ali do trgovine z manufakturnim blagom, tedaj ni primernejšega prostora.

En lokal je zasiguran za stalni najem, v slučaju, da kupec tako želi. V mestu se trgovina vedno bolj razvija, kar je posebno važno za kupca.

Hiša ima zraven dveh velikih lokalov za trgovino še pet ličnih sob s kopališčem itd. Spodaj je velika klet, ki je pripravna za skladišče.

Cena je \$16,000, sicer pa po dogovoru. Nadaljna pojasnila daje:

Upravištvo "Ave Maria",
Box 443 **Lemont, Ill.**

Društvom se priporoča v naklonjenost

Edward W. Wold

PORTER STREET, LEMONT, ILL.

Phone: 52-J.

Imam v zalogi **SLADOLED** (Ice cream), **RAZNOVRSTNO SODO** IN **DRUGE BREZ-ALKOHOLNE PIJAČE**.

— Pri meni dobite vsak čas tudi led. —

Vsa naročila pripeljemo na zaželeno mesto.

Ob vseslovenskem katoliškem shodu.

Vseslovenski katol. shod je tukaj. S strahom in nestrpnostjo smo čakali nanj na eni strani, na drugi pa z upanjem in tolažbo. Strah nas je navdajal ob redkih odzivih spočetka in ob nasprotovanjih v lastnih vrstah; veselje nas pa navdaja sedaj, ko se prelepa ideja približuje svojemu uresničenju. Prišli bodo rojaki ne samo od blizu, ampak tudi od daleč; ne samo od vzhoda in zapada, ampak tudi od severa, kjer je tekla zibelka ameriškemu slovenstvu. Za tri dni se bo ameriška Slovenija preselila v Lemont, da bo tako pokazala vsemu svetu in tudi domovini tamkaj za morji, da še živi za verske in narodne ideale svojih očetov.

Tri dni smo si izbrali za svoj vseslovenski tabor. Naj bi bili ti trije dnevi res božji dnevi! Za Boga se bomo zopet vneli in tudi za narodnost, ki izhaja iz božjih rok. Da bi nanovo zaživel kot slovensko in božje ljudstvo, to je cilj vseslovenskega katoliškega shoda. Oglasili so se bili že pred leti med našim narodom krivi preroki, ki so v ovčjih oblačilih hodili okoli in zastrupljali naš rod z brezverskimi in prevratnimi nauki. Ti krivi preroki še niso utihnili in NISO HOTELI POLOŽITI SVOJEGA OROŽJA TUDI RADI NARODNIH MOTIVOV, temveč rujejo naprej in zapeljujejo naše ljudstvo. Nič jim ni več svetega, vse ideale so potepali v blato in namesto njih postavili goli materijalizem in samega sebe na oltar. Vsi tisti, ki so ostali zvesti veri svojih očetov, so jim kamen spotike. Kar je nam sveto in nedotakljivo in sega v posvečene globine naših src, tisto oni blatijo in oskrunjajo na najbolj predrzen način. Vsakdo, kdor ob tej priliki molči in se ne postavi za sveto stvar, ni vreden katoliškega imena. Prišel je čas, ko ne sme biti med nami ne bojazljivcev, ne mlačnežev, ampak vsi moramo biti prevzeti od navdušenja za Boga in zanj moramo biti pripravljeni žrtvovati tudi najdražje, kar imamo. Ne smemo biti katoliki samo po imenu, ampak v dejanju. Ne sme biti več mogoče, da bi imeli med sabo katoliške organizacije, ki se sramujejo katoliškega imena; ne sme biti tudi več organizacije, ki bi nosila katoliško ime v svojem naslovu, pa bi bila indiferentna v verskih rečeh. Katolik ne more biti brez stališča nasproti svoji veri. On jo mora priznavati tako v besedah kakor v dejanju. Katolik se pravi biti zvest v javnem in zasebnem življenju Kristusovim naukom in se postaviti zanje v obrambo, kadarkoli bi to bilo treba. Sramu v verskem oziru ne sme in ne more poznati! Tudi če je sam med mnogimi, naj tudi sam stoji kot junak na bojnem polju! Biti dober med dobrimi kristjani je lepo, a še veliko lepše in hvalevrednejše je, biti dober med slabimi, med socialisti in brezverci.

V temni noči skušnjav nam sveti blagodejni vpliv navdušenja za sveto stvar. In kje se to navdušenje bolj pomnoži kakor tam, kjer se zberejo od vseh strani tisti, ki prisegajo na enake ideale? Tega smo se tudi mi zavedali, zato smo vas povabili semkaj na en prostor. Ta kraj je ravno postal nekako versko in narodno središče Slovencev in ima vsled tega posebno privlačno silo. Vi ste ga sami hoteli in se veselite njegovega napredka. Pridite torej in poglejte, kako napreduje ta vaš in naš Lemont!

Pa še nekaj drugega vas je vzdignilo in privabilo semkaj v središče Amerike: 35letnica K.S.K. Jednote. Ta Jednota je zraven Družbe sv. Družine edina slovenska katoliška Jednota, ki ne kaže tega samo po imenu, ampak se trudi po svojem duhovnem vodji, da so tudi njeni člani zares katoliški v dejanju in skrbi za to, da izvršujejo verske dolžnosti. Zato je prav, da se ravno ob jubileju največje katoliške Jednote obhaja najpomembnejši praznik vseh ameriških Slovencev, vseslovenski katoliški shod. Katoliški Jednoti damo s tem najlepše priznanje, obenem pa jo bomo vzpodbudili k temu, da se bo zavedala svojega poslanstva in ostala vedno in povsodi zvesta svojim vzvišenim pravilom, svoji, na katoliških temeljih sloveči ustavi.

Živela vrla K.S.K. Jednota, živeli vsi, ki ste enakih misli z nami in ste pohiteli na katoliški shod! Živel vrli rod Baragov, Pircov in drugih naših velikih mož! Pozdravljeni vsi na tem velikem taboru in enako nam dobrodošli od blizu in daleč! Naj Gospod Bog razlije obilo svojega blagoslova nad nas vse in nam pomaga k temu, da bo katoliški shod uspel k večji Njegovi časti in v našo dušno korist!

TAJNIK KATOLIŠKEGA SHODA IN UREDNIK AVE MARIJE.

OSESLOVENSKI KATOLIŠKI SHOD

LEMONT ILLINOIS

6. 7. in 8. julija
1929

Program vseslovenskega katol. shoda v Ameriki, *vršече ga se v Lemontu od 6. do 8. julija t. l.*

V soboto, dne 6. julija, bo otvoritev shoda.

Ob 1/2 9: Ob mraku se začne pomikati iz cerkve v Lemontu procesija s svečkami na hrib ob jezeru, kjer se navadno vršijo romarski shodi. Tam bo govoril Father Odilo o Mariji, nato pa bo dal dekan Šavs blagoslov z Najsvetejšim. Za tem bo zagorel na hribu zraven (na srednjem hribu) velik kres, ob katerem bo rajanje in petje. Pozno v noč bo spovedovanje.

Približno istočasno bo v Chicagi (Bohemian-American Hall) akademija cleveland-landskih Orlov. Imajo nalašč za ta večer določen program.

V nedeljo, dne 7. julija bo glavni dan zborovanja.

Ob 1/2 8: Sv. maše bodo na treh krajih: v Chicagi, v Jolietu in v Lemontu. Glavna sv. maša (zjutraj) v Chicagi bo v cerkvi sv. Štefana, pri kateri govori Rev. Bernard Ambrožič, O.F.M. o katoliškem časopisju.

Ob 1/2 9: Parada Jednotinih društev v Jolietu.

Ob 1/2 10: Slovesna sv. maša v Jolietu, ki jo bo imel Rev. K. Cverčko ob navzočnosti prevz. škofa Sheila in pri kateri bo govoril Rev. Ciril Zupan, O.S.B., o 35letnem jubileju K.S.K.J. Po maši bo okrepčilo, nato pa odhod v Lemont na katoliški shod.

Ob 10: Slovesna sv. maša v Lemontu. Maševal bo Rt. Rev. Msgr. A. Ogulin, pridigal bo pa Rev. Dr. P. Hugo Bren, O.F.M., o ciril-metodijski ideji. Pel bo chicaški cerkveni zbor pod vodstvom Mr. I. Račiča. Po tej sv. maši bo še ena tiha za tiste, ki bi prišli med tem časom. Sicer pa bo v Lemontu več sv. maš od zgodnjega jutra.

Ob 1/2 1: Začne se zbiranje za manifestacijsko procesijo.

Ob 1: Manifestacija se začne pomikati s hriba za samostanom, spredaj mimo cerkve ter na hrib ob jezeru. Za to manifestacijsko procesijo, ki bo filmana, je določen takle red: Najprej bodo nesli tri zastave, amerikansko v sredi, papeško na desni in slovensko na levi. Nato se bodo razvrstile naselbine po državah. Tako pri državah, kakor pri posameznih naselbinah v različnih državah se bomo držali abecedne razvrstitve. Vsaka naselbina prinese s sabo napis, da jo bomo tako spoznali na filmu. Korakanje naselbin bo prvi del manifestacije. Pomniti treba, da se bodo ob cesti na hrib posamezne naselbine postavile v špalir tako, da bodo prve stale na obeh straneh najbolj zgoraj, zraven njih pa se bodo na vsaki strani razvrščevale druge naselbine. Zastavonoše vsake naselbine bodo prinesli zastave k robu ceste. Skozi ta špalir naselbin bo korakal oddelek izrednih udeležencev katoliškega shoda (Orli, narodne noše, Kolumbovi vitezi itd.), glavnih odbornikov Jednot, ki so se uradno izjavile za katoliški shod ter raznih zastopnikov cerkvene in svetne oblasti.

Ob 2: Ko pridejo vsi na hrib, se tam oglasi ameriška in jugoslov. himna. Za tem pozdravi goste Very Rev. P. Benigen Snoj, O.F.M., in izroči stoloravnateljstvo Fatheru Omanu. Nato nagovorijo udeležence ti-le zastopniki: Rt. Rev. B. J. Sheil, guverner Emerson of Illinois, lemontski župan Keough, United States Senator Deenen, poslanik Dr. L. Pitamic, Dr. P. Hugo Bren kot zastopnik ljubljanskega škofa, Congressman Frank R. Reed, Senator Richard J. Barr of Illinois, generalni konzul Janković, jolietški župan George F. Sehring, vojaški kurat Rev. F. Mažir.

Pogled na cerkev
in samostan v Le-
montu.

Jezero na hribu,
ob katerem bo
glavno zborova-
nje.

navzoči bodo še številni drugi zastopniki. Zastopniki bodo zaključili svoje približno pet minut trajajoče nagovore ob treh in tedaj bi se ob njihovem odhodu oglasila godba. Na shodu bosta svirali dve godbi.

- Ob 3. Pevci zapojejo prvo kitico pesmi "Povsod Boga" in ko le-to izpojejo, nastopi prvi popoldanski govornik P. Odilo in govori "O pomenu vseslovenskega katol. shoda", Ponovi se druga kitica poprej začete pesmi.
- Ob 1/2 4: Father Cverčko, O.M.C., nagovori v angleškem jeziku mladino (pove jim o katoliškem shodu in o Jednotinem jubileju).
- Ob 3/4 4: V presledku nastopijo clevelandski Orli, potem ko se je poprej oglasila Orlovska himna. Med nastopom Orlov govori prav kratko Father Jager o orlovstvu, pristni slovenski telovadni organizaciji.
- Ob 4: Tekma žogarjev na posebnem kraju. (Nastopi Joliet proti Chicagi.)
- Ob 1/2 5: Nadaljevanje govorniškega programa. Govorili bodo še: Profesor dr. Seliškar iz St. Paula, Minn., o katoliški izobrazbi, Dr. Seliškar iz Clevelanda o zdravju v družini, dekan Šavs o katoliških organizacijah, zlasti o K.S.K.J.; Mr. Plemelj iz Rock Springs, Wyo., o temi "Delavstvo in vera"; Rev. J. M. Trunk o glavnih momentih iz zgodovine ameriških Slovencev. Vsak izmed teh govorov bo trajal približno četrt ure, vmes pa bo ta ali oni pevski zbor zapel kako mično pesmico.
- Ob 6: Preberejo se resolucije v slovenskem in angleškem jeziku, nato pa bo sledil pozdrav zastopnikov raznih slovanskih narodov.
- Ob 7: Sklepni govor dr. P. Hugona Brena, O.F.M.: Kaj mi je Marija na Brezjah naročila? Za tem govorom bo blagoslov s Te Deum. Sledila bo večerja in prosta zabava v naravi.

V pondeljek, 8. julija zborujejo katol. organizacije.

- Ob 8: Referat dekana Šavs o cerkvenih in podpornih organizacijah. Nato se razvije debata o tem predmetu.
- Ob 9: Referira Rev. Bernard Ambrožič, O.F.M., o prosvetnih organizacijah. Za tem je debata do desete ure.
- Ob 10: Slovesni Requiem za pokojne ameriške Slovence.
- Ob 11: Zborovanje pevskih organizacij in organistov. Referat ima Mr. Ivan Zorman.
- Ob 3: Zborujejo gospodje duhovniki; tudi laiki so lahko navzoči. Referiral bo najprej Very Rev. P. Benigen Snoj, O.F.M., o naši bodoči katoliški akciji med ameriškimi Slovenci. Nato bo referiral Rev. Pavel Podbregar o temi: Česa naj se učimo pri naših slovanskih apostoli? Zaključni referat bo imel Rev. J. J. Oman in bo v njem razvil predlog, kako naj ohranimo našo mladino svojemu narodu.

OPOMBE: V Lemontu t. j. na ameriških Brezjah, se bomo pri vseh prireditvah držali sončnega časa. Sončni čas je tudi v Jolietu. Samo v Chicagi pri sv. Štefanu imajo nov čas. — Legitimacije naj vsakdo prinese izpolnjene s sabo. Kdorkoli je ne bi imel, tisti jo bo dobil v Lemontu. Polovico legitimacije bo vsakrati udeleženec oddal nalašč za to postavljenim osebam v Lemontu. Tam, kjer je napisano "Morebitne opombe", tam naj vsakdo zapiše, če hoče prenočišče in kje bi rad prenočil: v Lemontu, v Chicagi ali v Jolietu. Tukaj tudi lahko zapišete, da želite videti tega ali onega svojega znanca. Legitimacijo naj nihče ne pozabi doma. Prišle mu bodo prav, da se izkaže, obenem pa bomo z njihovo pomočjo zamogli sestaviti statistiko udeležencev. — V Lemontu na ameriških Brezjah ločimo tri hribe: zadaj za samostanom enega, srednjega in tistega pri jezeru, kjer so navadno romarski shodi. Na hribu zadaj za samostanom je zbirališče za manifestacijo. Vsaka naselbina bo dobila tukaj svoj prostor. Srednji hrib je določen za avtomobile, tisti hrib, na katerem je jezero, pa bo služil za glavno zborovanje. Tu bo velik šotor, v katerem bo prostora za več tisoč ljudi. — Za tiste, ki bi jim prišlo slabo, bo skrbel sanitetni odsek. Posebni reditelji bodo pripravljeni, da delajo red v Lemontu, posamezne naselbine pa naj imajo še sorazmerno število lastnih rediteljev ali maršalov. — Kolekta za kritje stroškov bo pri popoldanskem zborovanju v nedeljo. Tedaj se bo med ljudstvo zastonj razdelilo tudi večje število katoliških listov s programom shoda. Dekleta bodo prodajala posebne spominske znake, vsakega po 10c. Samostan je poleg tega oskrbel tudi dvojce vrst izredno mičnih spominskih razglednic, ki jih bo lahko vsakdo poslal svojim znancem v Ameriki ali v starem kraju.

Njegova Eminenca kardinal Mundelein,
pokrovitelj prvega vseslovenskega ka-
toliškega shoda v Ameriki.